నీటి మునిగిన మనిషి!

సికిందర్

"నో, మైడియర్ యంగ్ లేడీ!" లాల్ అన్నాడు విసిగిపోయి, అప్పటికి మూడోసారి, ఈసారి కాస్త తీవ్రంగా. "మీ కెన్నిసార్లు చెప్పాలి? బయటి కేసులు మేం తీసుకోవడం లేదు! అంతటి తీరికా ఆసక్తీ మాకు లేవు! ఇక్కడ క్షణం తీరిక లేని కేసులున్నాయి. దయచేసి నన్నింక విసిగించకండి! మీ కేసు ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ మేము తీసుకోలేం!"

ఆమె గాయపడ్డ అభిమానంతో చూసింది. "మీ ఏజెన్సీ గురించి నేను విన్నదంతా నిజం కాదని తెలుస్తోందిప్పుడు!" అందామె అక్కసుగా.

లాల్ తలూపాడు అంగీకారంగా. "అవును, మా ఏజెన్సీ గురించి మీరు వినేదంతా నిజం కాదని నేను చెప్తున్నాను. అండర్ లైన్ చేసుకోండి.

"మా గురించి ఏవో అతిశయోక్తులు విని, లేనిపోని అభిమానాలు కల్పించుకుని వస్తారు. తీరా ఇక్కడ మా

ప్రవర్తన చూసి గాయపడిపోతారు. మా కోసం వచ్చే వారందర్నీ సాదారంగా ఆహ్వానించి అతిథి మర్యాదలు చేసే ఓపిక మాకిప్పుడు లేదు!"

"అతిథి మర్యాదలెవరికాక్కావాలి? నాకు మీ సహాయం కావాలి!"

"మళ్ళీ మొదటికే వస్తున్నారు, అది కుదరదని చెప్పాను."

"లుక్ హియర్, మాడమ్" జాన్ కల్పించుకున్నా డప్పుడు, "అతనితో మనకేమిటి? మీరూ నేనూ ఒకటే! ఏమంటారు? మీరతన్ని పట్టించుకోకండి. ఈ మధ్య ఇట్టే నెర్వస్ అవుతున్నాడు. కారణం అడక్కండి! అతని ముందు చెప్పను. బయటి కేసు లెందుకు తీసుకోదూ? మీ కేసు తీసుకోడానికి నేను సంసిద్ధత తెలియజేస్తు న్నాను—"

"సంసిద్ధత తెలియజేయడమంటే, యూ ఫూల్, పిల్లాడ్ని దత్తత తీసుకోవడమనుకున్నావా?" అరిచాడు లాల్, "నువ్వు ఏజెన్సీ లక్ష్యాన్ని విస్మరిస్తున్నావు. అగ్రిమెంట్ నియమాల్ని ఉల్లంఘిస్తున్నావు. ఐ విల్ కిక్ యూ టు డెత్!"

జాన్ నవ్వేశాడు తేలిగ్గా, "పార్ట్నర్, అగ్రిమెంట్ వేరు; ఆచరణ వేరు. అగ్రిమెంట్ కాయితాల పైన అలంకార ప్రాయంగా అలా వుంటుంది. ఆచరణ పరిస్థితుల ప్రాబల్యం మీద ఆధారపడి వుంటుంది— ఏమంటారు, మాడమ్?"

"అసలు కేసేమిటో తెలుసుకోకుండా నే ఎలా ఒప్పు కుంటావ్?"

"అంతే కదా? ఓ.కే., మాడమ్! ఇప్పుడు అడ్డు ఏమీ లేదు, అనుగ్రహించాడు. మీరిక చెప్పుకుపోండి.... చెప్పేయండి త్వరగా!"

"మా మామగారు—భూపతిరావుగారు—నెల రోజుల క్రితం కాలంచేశారు—ఆకస్మికంగా. కాలంచేశాక ఆయన పెద్ద కుమారుడు — అంటే నా మరిదిగారు — తన తమ్ముణ్ణి — అంటే మావార్ని — మానసిక రోగిగా భుజించి—సారీ—విభజించి—కాదు కాదు—భావించి-విజయవాడాలోని శాంతా నర్సింగ్ డామ్‌లో—ఓహ్, హోమ్‌లో చేర్పించారు! కాదు నిర్బంధించారు! నిజానికి మావారు తండ్రిపోయిన దుఃఖంనుంచి మర్నాడే కోలుకున్నారు. కానీ ఆయన అన్నగారు మరో ఉద్దేశ్యంతో అలా బుద్ధిపూర్వకంగా నర్సింగ్ హోమ్‌లో నిర్బంధిస్తున్నారు. అక్కడి డాక్టర్ ఆయన చెప్పుచేతల్లోనే వున్నాడు. మా వారికి మతి వక్రించిందని-భ్రమించిందని ధృవీకరిస్తున్నాడు — బుకాయిస్తున్నాడు. మా వార్ని చూస్తే అలా ఏమీ కనిప్పించరు. వీళ్ళ ధోరణి చూస్తోంటే ఆయన్నలాగే శాశ్వతంగా దిగ్బంధంచేసి — నిర్బంధం చేసి—"

"ఆపండి! ఆపండక్కడ!" అరిచాడు లాల్, "ఏమిటది? క్రికెట్ కామెంటరీయా? చేతబడి మంత్రాలా?"

"క్షమించండి— నేను— నేను—"

"మీరు సహాయం కోసం వచ్చారు. నేను మనసు కరిగి ఇలా ఒప్పుకున్నాను.... ఖర్మకొద్దీ! ఎందుకలా తొందర పడ్డారు? ముందు ప్రశాంతంగా కూర్చోండి. నిదానంగా, వివరంగా చెప్పండి. స్పష్టత ముఖ్యం. మీదే పూర

న్నారూ?"

"శ్రీనగర్."

"శ్రీనగర్? అంటే—"

"కాదు, కాదు! కాశ్మీర్ దగ్గర కాదు, విజయవాడ దగ్గర! పూర్తి పేరు శ్రీనివాస నగర్. కాని పొడుగ్గా వుందని తగ్గించేశారు సంస్కర్తలు."

"మీ ఊళ్ళో సంస్కర్తలున్నారా?" అడిగాడు జాన్.

"ఉన్నారు—ఒకటో రకం నాస్తికులు!"

"విజయవాడకు ఎంత దూరం?" లాల్ అడిగాడు.

"పద్దెనిమిది కిలోమీటర్లు, ఉయ్యూరు రూట్లో."

"సౌకర్యాలేమిటి?"

"రైల్వేస్టేషన్, బస్ స్టేషన్లున్నాయి. మంచి హోటల్స్, థియేటర్లూ వున్నాయి. ఊరి బయట చెరువు—"

"జనాభా ఎంత?"

"ఇరవై వేలుండొచ్చు."

"అందులో నాస్తికులు, మాడమ్?" జాన్ ప్రశ్నించాడు.

"ఓటర్ల జాబితా చూడాలి."

"అందులో నాస్తికుల వివరాలుండవు!" లాల్ కోపంగా జాన్ వైపు తిరిగాడు, "నువ్వు కాస్సేపు నోర్మూసుకొని అలా కూర్చో—

"లుక్ మాడమ్, మేం బయటి కేసులెప్పుడూ తీసుకో లేదు. ఎప్పుడో మూడేళ్ళ క్రితమనుకుంటాను—ఒకసారి కొవ్వూరు వెళ్ళాం—శివరంజని కేసులో. మీకు తెలిసే వుంటుంది, అప్పుడు అది చాలా సంచలనం కల్గించిన

కేసు. మోసు పేరూ తెచ్చింది....

"ఇప్పుడు మీ కేసు చూస్తే, మిసెస్ సరళ, మీరన వసరంగా శ్రమ తీసుకొని ఇంత దూరం వచ్చారని పిస్తోంది. మీ మరిదిగారు మీవార్ని అక్రమంగా నిర్బంధించి ఆస్తికి పూర్తి గార్డియన్‌షిప్ కోసం ప్రయత్ని స్తున్నారంటే, మీరు గమనించారో లేదో, అది పూర్తిగా లీగల్ వ్యవహారమవుతుంది."

ఆమె కళ్ళు తిప్పుతూ ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"పొరపాటా?" అన్నాడు లాల్.

"కాదు, మీరెలా పసిగట్టారు నా అనుమానం?"

"ఏ అనుమానం సరళ?"

"ఆయన ఆస్తికి ఆధిపత్యం కోసం ప్రయత్ని స్తున్నాడని?"

లాల్ నవ్వాడు, "మీరెంత గజిబిజిగా మాట్లాడినా, సరిగ్గా అవసరమనుకున్న పాయింట్స్‌ని అందులో ఇరికించి వదిలారు."

ఆమె కూడా నవ్వింది మెచ్చుకోలుగా.

జాన్ నోర్మ్యాసుకుని అలాగే కూర్చున్నాడు.

"కానీ లాల్‌గారూ," అందామె మళ్ళీ, "నేనీ లీగల్—ఆస్తి వ్యవహారం గురించి ఇక్కడికి రాలేదు."

"మరి?"

"నాకు మరో విషయంలో అనుమానాలున్నాయి."

"ఏ విషయంలో?"

"మామగారి చావు విషయంలో."

"వెల్, వెల్, ఏమిటిది?"

సరళ—అంది. "మామయ్యగారిది సహజ మరణం కాదు, ప్రమాదం పాలయ్యారు. నీటిలో మునిగి ప్రాణాలు

కోలేపోయారు."

"సిటీలోనా?"

ఆమె తలూపింది, "అవును, చెరువులో పడిపోయారు రాత్రివేళ. ఉదయంవరకూ ఎవరూ చూడలేదు. పదిన్నరకు చెరువు మధ్యలో తేలింది—ఆయన దేహం. జనం చూసి గగ్గోలు లేపారు. క్షణాల్లో వూరంతా ప్రాకిపోయింది వార్త. మేమక్కడికి వెళ్ళేసరికి పోలీసులు శవాన్ని తీయిస్తున్నారు. ఆయన బాగా ఉబ్బిపోయివున్నారు. కడుపులో బాగా నీరు చేరింది. సాధ్యమైనంతవరకు నీరు తీసి నేలమీద పడుకోబెట్టారు. కానీ, పోలీసులు శవాన్ని హాస్పిటల్‌కి తరలించి పోస్టుమార్టమ్ జరిపించలేదు. రచ్చబండ దగ్గర పంచాయితీలా, అక్కడే వేపచెట్టుకింద ఏదో పంచనామా అయిందనిపించుకున్నారు, లాంఛనాని కన్నట్టు."

"ప్రొసీడ్!"

"అప్పుడు ఈ పోలీసులూ, డాక్టరూ, మా మరిదిగారూ, ఏదో కుట్రదారులుగానే కన్పించారు. చాలా వింతగా ప్రవర్తించారు. ఎవరినీ దగ్గరికి రానివ్వలేదు. ఎవరిమాటా వినిపించుకోలేదు. అక్కడ్నుంచి శవాన్ని ఇంటికి తెచ్చిపట్టుమని పదిగంటలుంచలేదు. బంధువులు వచ్చేవరకూ ఆగలేదు. మరిదిగారిది ఒకటే తొందర—అంతా చప్పున ముగిసిపోవాలని. వెంటనే అంత్యక్రియలకు సన్నాహాలు ప్రారంభించారు. ఆయన కంటే మరీ తొందర రాజేశ్వరిది—నా తోడికోడలు. ఆమె అసలు కంట గడిపెట్టగా నేను చూడలేదు.

"ఇక అప్పుడు మావారి సంగతి చెప్పనే అక్కర్లేదు! ఆయనకు తండ్రి అంటే అమితమైన ప్రేమ. అనుక్షణం

ఇంటా బయటా అంటిపెట్టుకుసుండేవారు. ఎక్కువ శ్రమా అలసటా కలగకుండా కని పెట్టుకు నేవారు. ఒక్క రోజు ఊరు వదలి వెళ్తే చాలు, వచ్చేవరకూ తేసిపోని బెంగిలు పెట్టుకుని దిగులు పడేవారు. అటువంటి తండ్రిని ఇప్పుడు శాశ్వతంగా పోగొట్టుకున్నానన్న షాక్‌తో అయిన ఉన్మాదిలా ప్రవర్తించారు ఆ రోజు. పసిపిల్ల వాడిలా ఏడ్చారు. నానా భీభత్సం సృష్టించారు. శవం మీదపడి ఆయన్నలాగే వుంచేసుకుంటాననీ, తీసికెళ్ళి తనకు దూరం చెయ్యొద్దనీ అరుస్తూ సమీపంలో అందర్నీ తరిమేయసాగారు. విపరీతంగా ప్రవర్తించారు. కొందర్ని గాయపర్చారు కూడా. ఈ గొడవంతా చూసి రాజేశ్వరి డాక్టర్ని పిల్చింది."

"చెప్పండి."

"అతను మా ఫ్యామిలీ డాక్టర్. అతను వచ్చి మా వార్ని పనివాడి సాయంతో బలవంతంగా మేడమీన గదిలోకి లాక్కెళ్ళి, ఇంజెక్షన్ ఇచ్చి పడుకోబెట్టాడు. బయటనుంచి తలుపు గొళ్ళెం పెట్టాడు. అంతే, అలా సాయంత్రం వరకూ ఆయన నిద్రలోనే వున్నారు. ఈలోపు అంతా ముగిసిపోయింది, శవాన్ని తీసుకెళ్ళి పోయారు. ఇల్లు మూగబోయింది, చీకటి పడే వేళకి."

"అప్పుడు?"

"అప్పుడు — ఎనిమిది గంటలకి మావారు మేలు కొన్నారు. నేను కాఫీ పట్టుకెళ్ళాను. నన్ను చూస్తూనే ఆయన ఉగ్రుడయ్యారు. ఒక్క ఉదుటున వచ్చి గ్లాసు లాక్కున్నారు. దాన్ని నేలమీదికి విసిరికొట్టి పెద్దగా అరిచారు. "నువ్వు మంచిదానివికాదు! నువ్వూ వాళ్ళతో చేరావు! నాన్నని తీసుకెళ్ళనిచ్చావు! నానుంచి దూరం

చేశావు! నువ్వు నాకొద్దు ద్రోహీ, వెళ్ళిపో!" అంటూ.... ఈ అరుపులు విని రాజేశ్వరి వచ్చింది. ఆమెని చూసి ఆయన రెచ్చిపోయారు. అసలే మొదటినుంచీ అయిష్టం. ఆమె జడపట్టుకుని వీపుమీద బాదారు. ఇంతలో అన్నగారొచ్చి విడిపించడంతో ఆమె పరుగున వెళ్ళి డాక్టర్ని పిల్చింది. ఆయన అన్నగారినీ కొట్టారు. గాయపరిచారు. కరిచారు. వాళ్ళిద్దరు కలిసి ఆయన్ని కట్టేశారు. అంతలో డాక్టర్ వచ్చి మరో ఇంజెక్షన్ ఇవ్వడంతో అంతా ముగిసింది."

"తర్వాత?"

"తర్వాత మరిదిగారూ, ఆయన భార్యా, డాక్టర్తో వేరే గదిలో చాలా రాత్రివరకు మాట్లాడుకున్నారు. నన్ను రానివ్వలేదు. తగ్గు స్వరంతో మాట్లాడున్నారు. నేనా రాత్రి ఏడుస్తూ నిద్రపోలేదు. అప్పుడు తెల్లవారాక వాళ్ళు హడావుడి చేశారు. విజయవాడనుంచి టాక్సీని రప్పించారు. అందులో మావార్ని ఎక్కించి, నన్నూ ఎక్కమన్నారు. మావారప్పుడు గొడవ చెయ్యలేదు. అభ్యంతర పెట్టలేదు. మౌనంగా ఎక్కి కూర్చున్నారు. ఆయనలో కొత్త మార్పు కనిపించింది. నీరసంగా. నిర్విచారంగా, శూన్యంలోకి చూస్తూ కూర్చున్నారు. చెప్పిందల్లా విన్నారు. ఆయన్ను తీసుకెళ్ళి అన్నగారు విజయవాడలోని శాంతా నర్సింగ్ హోమ్లో చేర్పించారు.

"అక్కడ నేనంతా మౌనంగా గమనించాను. అక్కడ డాక్టర్తో మరిదిగారు ఏమేం మాట్లాడారో నాకు తెలీదు. తర్వాత నా దగ్గరకొచ్చి చెప్పారు, తమ్ముడ్ని అక్కడే కొన్నాళ్ళు వుంచి ట్రీట్మెంట్ ఇప్పించాలని. ఆయనకు మెంటల్ షాక్ అట, నన్నక్కడే వుండి చూసు

కోమన్నారు. ఆ వూళ్ళోనే ఆయన స్నేహితుని ఇంట్లో నాకు వసతి ఏర్పాటు చేసి వెళ్ళిపోయారు."

"చెప్పండి."

"ఈ నెలరోజులు నేనక్కడే వున్నాను ఆయన్ను కనిపెట్టుకొని. ఆయన తొందరగానే కోలుకున్నారు, పదిరోజుల్లో. తిరిగి ఎప్పటిలా మామూలుగా కన్పించారు. శాంతంగా మాట్లాడసాగారు. ఇందుకు నేను సంతోషించాను. ఒకసారి నాతో అన్నారు. 'సరళా, రాత్రి నాన్నగారు నాకు కలలో కన్పించారు. కన్పించి ధైర్యం చెప్పారు. నువ్వు బాధపడకు బాబూ, ఏడవకు. నేను దూరం కాలేదు. నీముందే వున్నాను. నువ్వు తలుచుకున్నప్పుడల్లా కనిపిస్తానన్నారు! నేనిక ఎప్పుడూ బాధ పడను. ఇలా ఏడుస్తూ కూర్చోను. నడుం బిగిస్తాను. ఈయన పేరుమీద మంచి కార్యాలు చేస్తాను....' ఈ మాటలు వింటూ నేనెంత ఆనందించానో మీకు చెప్ప లేను!"

"అయితే వాళ్ళేమన్నారు?"

"అదే చెప్పబోతున్నాను. ఆయనకు పూర్తి మానసిక స్వస్థత చేకూరింది. అది ఆయనకు తెలుసు. కానీ వాళ్ళు ఒప్పుకోలేదు. మరి కొన్ని రోజులు అక్కడే వుంచి చూడాలన్నాడు డాక్టర్. వివిధ పరిస్థితుల్లో, సమయాల్లో ప్రవర్తన గమనించాలన్నాడు. అన్నగారూ అలాగే అన్నారు. అలా ఇరవై రోజులు గడిచాయి. అప్పుడు ఒకరోజు మరిదిగారు నా దగ్గరకొచ్చి కొత్త విషయం లేవనెత్తారు....ఆస్తి పంపకం గురించి."

"అప్పుడే?"

"అప్పుడే ఏమిటి, మామయ్య పోయిన రాత్రే వాళ్ళు

సమాలోచనలు జరిపారు! మరిదిగారికి కొంచెం కూడా మానవత్వంలేదు. తండ్రిపట్ల భక్తిశ్రద్ధలసలు లేవు. ఆయన భార్య సరేసరి! వఠి డబ్బు మనిషి. దురదృష్టం కొద్దీ మామగారు వీలునామా వ్రాయలేదు. ఉన్న ఆస్తిని అన్నదమ్ములిద్దరూ చెరిసగం పంచుకుంటామని మరిదిగారన్నారు. ఇల్లూమిల్లూ తాముంచుకుని, ట్రక్కూ కొబ్బరితోటా మాకిస్తామన్నారు. నాకు మాట పెగల్లేదు. అప్పుడే పంపకాలెందుకన్నాను. అసలు పంపకాలెందుకు, అంతా ఉమ్మడిగా ఎప్పటిలాగే ఉందామన్నాను. కానీ అదిప్పుడు ఆయన భార్యగారికి ఇష్టంలేదట. వెంటనే పంపకాలు అయిపోవాలని చెప్పించిదట. ఆమె మాట ఆయన జవదాటడట. ఆమె పట్టుదల నాకు తెలుసు—

"మామగారున్న రోజుల్లోనే ఆమె నన్ను వేధించేది. ఏ పనీ చెయ్యకుండా అంతా నామీదే వేసేది. సాయంత్రాలు చక్కగా ముస్తాబై ఎక్కడికో షికారుకి వెళ్ళేది. బాగా చీకటిపడ్డాక తిరిగివచ్చేది. అలాటి మనిషితో నేనిక వేగలేననిపించింది .... పంపకం జరిగిపోవడమే మంచిదనిపించింది. కానీ ఆ ఇల్లు నా కొదల బుద్ధి కాలేదు. నేనా ఇంట్లో కేవలం ఏడాదిపాటేవున్నా, కొన్నేళ్ళ అనుబంధమేదో ఉన్నట్లు ఫీలయ్యేదాన్ని.... ఒక్క రాజేశ్వరిని మినహాయిస్తే ఆ ఇల్లు నాకు స్వర్గం వంటిది, లాల్ గారూ. అందులో తిరుగుతోంటే నాకో విధమైన గర్వంగా ఉండేది....

"అటువంటి ఇంటిని వదిలి వెళ్ళడం నాకు మనస్కరించలేదు. ఈ విషయమే ఆయనతో అన్నాను. ఇల్లూ తోటా మా కొదలేసి, మిల్లూ ట్రక్కూ మీరు తీసుకోండని. వీలుకాదన్నారు. అయితే పంపకం జరగ

దన్నాను. ఆయన కోపం తెచ్చుకున్నారు. ఈ విషయం మావారి వరకూ వెళ్ళింది. ఆయనసలు పంపకం వీల్లేదన్నారు. అదంటూ జరిగితే నాన్నగారి ఆత్మ శాంతించక పరితపిస్తుందన్నారు. కోపంతో చాలా అరిచారు. అంతా కలిసి ఎప్పటిలాగే ఉండాలని వాదించారు. ఈ విషయం ఇలాగే వారంరోజులు నానింది.

"చివరకి ఓ రోజున మరిదిగారు నా దగ్గరకు వచ్చి అన్నారు బెదిరిస్తూ. "చూడు సరళా, మీరు తెలివిగల వాళ్ళమనుకుంటున్నారా? మీరనుకొంటున్నది కలలో కూడా జరిగేది కాదు! బుద్ధిగా చెప్పినట్టు వినండి. లేకపోతే సుధీర్ కు మతి భ్రమించిందని డాక్టర్ చేత సర్టిఫికేట్ తీసుకుని కోర్టులో వేస్తాను. అప్పుడు ఆ సీగీ స్సీ ఏమీ ఉండదు, తెలుసా? అంతా నా అధీనంలో నే ఉంటుంది, నేను గార్డియన్ని అవుతాను. అర్థమవుతోందా?....ఇలాగే బెదిరించారు."

లాల్ నవ్వాడు. అతన్ని చూసి జాన్ కూడా నవ్వాడు. ఆమె కలవరంగా చూసింది. "ఎందుకు నవ్వుతారు?"

"ఏమీ లేదు, మీరు చెప్పండి" అన్నాడు లాల్.

ఆమె తిరిగి అంది, "ఈ హెచ్చరిక నన్ను భయపెట్టింది. నిజంగానే అలా జరుగుతుందేమో? అందుకే మావార్ని అలా నిర్బంధిస్తున్నారేమో? ఆ నర్సింగ్ హోం డాక్టర్ కూడా వాళ్ళతో చేతులు కలిపాడు. సందేహం లేదు. వాళ్ళు ఎంతకైనా తెగించగలరు. ఈ విషయం నేను మావారితో చెప్పలేదు. ఆయన్నింకా ఉద్రేక పర్చడం నాకిష్టంలేదు. దీన్ని—ఈ సవాలుని—నేను స్వయంగా ఎదుర్కోవాలనుకున్నాను. ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ వాళ్ళకి లొంగకూడదనుకున్నాను. ఎదుర్కోనే మార్గాలు

ఆలోచించసాగాను. వాళ్ళు నా ఆలోచనలు పసిగట్టారేమో, నేను మావార్ని తీసుకువెళ్ళిపోకుండా కట్టుదిట్టాలు చేశారు. మావారు అక్కడ్నుంచి తప్పించుకున్న పక్షంలో వెంటనే పోలీసులకు రిపోర్టువెళ్తుందనీ, ఒక ఉన్మాది ప్రజలమధ్య స్వేచ్ఛగా సంచరించడం చట్టం సమ్మతించదనీ, అదుపులోకి తీసుకొని నట్ హౌస్ కి పంపి అక్కడ శాశ్వతంగా ఉంచేస్తారనీ మరో హెచ్చరిక చేశారు."

"ప్రొసీడ్!"

"అసలు నాకు మావార్ని తప్పించాలన్న ఆలోచన లేదు. నా ఆలోచనలు వేరే విషయంపై లగ్నమై ఉన్నాయి....నన్ను గతంలోకి లాగుతున్నాయి.... నేను ఏదో ఒక అతి ముఖ్యమైన విషయాన్ని విస్మరిస్తూ వచ్చానని శంకించడం ప్రారంభమైంది. ఆ రోజంతా కూర్చుని బాగా ఆలోచించాను. అప్పుడు దాన్ని కనుక్కున్నాను!"

"వెల్, ఏమిటది?"

"మామయ్య చావు గురించి ...ఆ రాత్రి నే నేదో గమనించినట్టు గుర్తు. అసలు ఆయన చెరువులో ఎలా పడిపోయారో మీకు నేను చెప్పనేలేదుకదూ?"

"చెప్పలేదు. ఎలా పడిపోయారు?"

"ఆ రాత్రి ఆయన స్లీప్ వాకింగ్ చేశాడు. ఆయన స్లీప్ వాకర్ అని అంతకుముందు నెలనుంచి పుకారు వుంది."

"పుకారా? అంటే నిర్ధారణ కాలేదా?"

"నిర్ధారణ అయింది. మేం విశ్వసించేవాళ్ళే అన్నారు. కానీ మా ఇంట్లో ఎవరూ చూడలేదు, మొదటిసారి

రెండు నెలల క్రిందట ఆయన రాత్రి ఒంటిగంటకి, ఒంటి మీద కేవలం బనియన్ లుంగీతో; కాళ్ళకి చెప్పులేకుండా నడిచి వెళ్తోంటే మెయిన్ రోడ్ మీద చాలామంది చూసి పలకరించారట, కంగారుపడి. ఆయన్నా స్థితిలో చూస్తామని ఎవరూ వూహించి వుండరు. పలకరిస్తే మాట్లాడకుండా, వాళ్ళవైపు చూడకుండా, సూటిగా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయారట. వీళ్ళకేమీ అంతుబట్టక అలాగే చూస్తూండిపోయారట. బహుశ మనసు బాగాలేక అలా షైరుకి బయల్దేరారని తర్వాత సర్దిచెప్పుకున్నారట.

"ఈ సంగతి చాలా రోజులవరకు ఇంట్లో మాకెవరికీ తెలీదు, తర్వాత పదిహేను రోజులకి తిరిగి ఆయన అలా చేసేవరకూ. అయితే ఈసారి రోడ్డుమీద నడిచి వెళ్ళలేదు. ఇంటి వెనుక పెరటి గోడ ఎక్కి కూర్చున్నారట.... అప్పుడే సినిమానించి వస్తోన్న వెనుక వీధిలోని భీముడు అది చూసి దొంగనుకుని అరిచాడట. కానీ ఎంతకీ కదలిక లేకపోవడంతో, దగ్గిరికెళ్ళి గుర్తుపట్టి, పారిపోయి ఇంట్లో తలుపేసుకున్నాడట. ఈ సంగతి ఉదయం మాతో భయపడుతూ రహస్యంగా చెప్పాడు. అప్పుడే మాకు ఆయన ఆరోగ్యం తెలిసింది. నాకెంతో ఆందోళన కల్గింది ఆయన పరిస్థితికి. రాజేశ్వరి వెంటనే డాక్టర్ని పిల్చింది—"

"ఈ డాక్టర్ ఎవరు?" అన్నాడు లాల్.

"డాక్టర్ జనార్ధన్. అక్కడి సివిల్ డాక్టర్, మా ఫ్యామిలీ డాక్టర్ కూడా. ముప్పైఅయిదేళ్ళుంటాయి, బ్రహ్మచారి. అతన్ని గురించి కథలున్నాయి."

"చరితార్థుడు—కథలుగలవాళ్ళు చరితార్థులు."

ఖాన్ నోరు తెరచి అన్నాడు. తిరిగి మూసుకున్నాడు.

ఆమె నవ్వుకుంటూ అంది, "ఈ డాక్టర్ మామయ్యని పరీక్షించి మానసిక రోగి అన్నాడు. స్లీప్ వాకర్ అని ధృవపర్చాడు. కానీ మామయ్య అంగీకరించలేదు. తనకే అనారోగ్యం లేదన్నారు. తాను స్లీప్ వాకింగ్ చేయడం అబద్ధమని ఖండించారు. మరి వూరంతా చెప్పడనే మాకేమిటి? వాళ్ళు అబద్ధాలు సృష్టిస్తున్నారా? ఆయన్ను అపఖ్యాతిపాలు చేస్తున్నారా? అది అసంభవం, వూళ్ళో అందరికీ ఆయనంటే భక్తీ గౌరవమున్నాయి. విరోధులెవరూ లేరు. ఆయన్ని అంతా ఇష్టపడతారు.

"కానీ మామయ్యని చూస్తే పైకి ఆరోగ్యంగానే కన్పించేవారు. మానసిక వ్యాధులు బైటికి వ్యక్తం కావుగా, ప్రవర్తనలో తప్ప? అవి అంతర్గతంగా, నిగూఢంగా రూపుదిద్దుకొంటూ అపస్మారక స్థితిలో మనల్ని వింతగా ప్రవర్తింపజేస్తాయి....స్లీప్ వాకర్ తాను స్లీప్ వాకర్నని తెలుసుకోలేడు కదా, ఇతరులు తెలుసుకొని చెప్పేవరకూ?

"అప్పటినుంచీ ఆయన స్థితికి మేమంతా కలతచెంది జాగ్రత్తగా చూసుకునేవాళ్ళం. ఆ వయసులో బాధ్యతలన్నీ చక్కగా తీర్చుకుని, ఏ బాదరాబందీ లేని ప్రశాంత జీవితం గడుపుతున్న ఆయనకి సమస్యలేమిటో, విచారమేమిటో ఒకపట్టాన అంతుబట్టలేదు. అడిగితే ఆయన చెప్పేవారుకాదు. ఆ విషయాలు కదిపితే చాలు, కోపంతో విరుచుకుపడేవారు. మా అందరికీ—వూళ్ళో వాళ్ళందరితోసహా పిచ్చెక్కిందని—మా పరామర్శలూ సపర్యలతో మిగిలివున్న తనకూ ఎక్కిస్తున్నారనీ—అంతా కలిసి కట్టగట్టుకుని వెళ్ళి పిచ్చాసుపత్రిలో తగల డండని తిట్టేవారు.

"అప్పటినించీ మేం దూరంగా ఉండసాగాం. కానీ రాత్రులు జాగ్రత్తగా కనిపెట్టేవాళ్ళం. సూరిపండు— మా పనివాడు బయట కాపలా వుండేవాడు. నేను రాత్రులు అనేకసార్లు లేచి ఆయన గదిలోకి చూసేదాన్ని. ఆయన ప్రశాంతంగా నిద్రిస్తున్నట్లు గురక వినిపించేది.... అలా పదిహేనురోజులు ఏమీ జరగలేదు, ఆయన మళ్ళీ స్లీప్ వాకింగ్ చెయ్యలేదు, డాక్టర్ ఇచ్చిన మందులూ ట్రాన్క్విలైజర్స్ వాడకుండా పారేసినా. అయితే సరిగా పదహారో రోజున ఆయన మళ్ళీ స్లీప్ వాకింగ్ చేశారు—మూడోసారి—అదే చివరిసారి—అంతే, అదే రాత్రి ఆయన ప్రాణాలు కోల్పోయారు."

"అప్పుడెవరూ చూడలేదా?"

"లేదు, అదే దురదృష్టం. ఆయన 12-30—2-30 మధ్య చనిపోయి వుంటారని డాక్టర్ అన్నాడు. నేను ఒంటిగంటకి లేచి చూస్తే ఆయన గదిలోనే వున్నారు. గురక విన్పించింది. ఆ తర్వాత అరగంటకి మావారు చూశారట—అప్పుడూ వున్నారు. ఆ తర్వాతే ఆయన ఎప్పుడు లేచి వెళ్లారో తెలీదు. సూరిపండు చూడలేదు. అప్పుడతను కాపలా లేడు. ఆ పదిహేనురోజులూ ఏమీ జరక్కపోవడంతో వాడికి ఆసక్తి నశించి గుడిసెలోకి వెళ్ళి పడుకున్నాడు—అర్ధరాత్రికే.

వీధిలో కూడా ఆయన్ను ఎవరూ చూడలేదు. చెరువు తూర్పువైపు కిలోమీటరు దూరంలో వుంది. అక్కడ ఒకవైపు అన్నీ గుడిసెలూ, చిన్న హోటళ్ళూ వున్నాయి. అక్కడా ఆయన్ను ఎవరూ చూడలేదు. అక్కడ లైట్లు లేవు. ఆ రాత్రి వెన్నెల లేదు. ఎవరైనా చూసివుంటే ఆయన దక్కేవారేమో, అలా వ్రాసివుంది!"

"అయితే ఇందులో మీ అనుమానమేమిటి?" లాల్ అడిగాడు.

"అదే చెప్పబోతున్నానిప్పుడు....ఆ రాత్రి ఒంటి గంట తర్వాత నేను మళ్ళీ రెండున్నరకి వెళ్ళి చూశాను."

"చూస్తే....?"

"అప్పుడాయన గదిలోనే వున్నారు."

"ఏమిటీ! గదిలోనే వున్నారా?"

"అవును, నాకు అప్పుడు గురక కూడా వినిపించింది."

"కానీ డాక్టర్ పన్నెండున్నర—రెండున్నర అని-"

"అవును,ఆ మధ్యకాలంలో మరణించారని అన్నాడు. కానీ నాకు తెలిసిన దాన్నిబట్టి ఆయన రెండున్నర వరకూ సజీవంగా వున్నారు గదిలో నిద్రిస్తూ."

"మీరు పొరబడ్డారు—"

"నేను పొరబడ్డాననకండి! టైము సరిగ్గా చూశాను. నిద్రకళ్ళతో కాదు పూర్తి తెలివిలో వున్నానప్పుడు. నా చెవులు స్పష్టంగా విన్నాయి ఆయన గురక."

"అయితే డాక్టర్ పొరబడ్డాడా—?"

"నాకు తెలీదు, నేనతన్ని అడగలేదు. నాకు వీలు దొరకలేదు. అసలీ సంగతి నాకు నిన్న రాత్రే నిశ్చయంగా తెలిసింది. ఇందులో పొరపాటు లేదనుకున్నాకే ఇలా మీ దగ్గరికొచ్చాను. ఇలా రావడానికి కారణం చెప్పుకోవాలి గనుక మావారికి ఈ సంగతి చెప్పాను. ఇంకెవరికీ చెప్పలేదు. ఆయన వెంటనే నన్ను వెళ్ళమన్నారు.

"డిటెక్టివ్ గారూ, ఇప్పుడు మీకు పరిస్థితి బోధపడింది. పొరపాటు ఎక్కడ జరిగిందో మీరు తెలుసు

కోవాలి. నేను కనుక్కున్నది నిజమైతే ఆయన చావు అనుమానాస్పదమైన పక్షంలో ఆస్తికి వాళ్ళు వేస్తున్న ఎత్తుగడల్ని చిత్తుచేసే ఆధారం మాకు లభిస్తుంది. ఏమంటారు?"

"ఇందులో మీ రెవర్ని అనుమానిస్తున్నారు?"

"ఎవర్నీ లేదు. అందుకే మీ దగ్గరికొచ్చాను, మీరు తెలుసుకోగలరన్న ఆశతో. నేను మిమ్మల్ని కలుసుకున్నట్లు అక్కడ ఎవరికీ తెలియకూడదు, రహస్యంగా వుంచాలి."

"రహస్యాలకి నూరు శాతం భద్రత" లాల్ అన్నాడు, "కానీ మిసెస్ సరళ, ఒకవేళ మీ అనుమానం తప్పయితే—మీరు పొరబడివుంటే — వాళ్ళ ఆటల్ని ఎలా కట్టిస్తారు?"

"నా అనుమానం తప్పుకాదు, నా అంతరాత్మకు తెలుసు."

"అంతరాత్మ అప్పుడప్పుడు డింకీ కొడుతుంది.... దాన్ని పూర్తిగా నమ్మకోకండి. మీరు చేయవల్సిన పని ఒకటి వుంది, వినండి."

"చెప్పండి."

"మీ వార్ని అలా నిర్బంధించేందుకు వారికే హక్కు లేదు. మీ మరిదిగారి బెదిరింపులు వట్టి హంబక్. వాళ్ళేమీ చెయ్యలేరు, అలా గార్డియన్ షిప్ పొందలేరు. ఒక వ్యక్తి మానసిక రోగి అని నిరూపించి, అతను తన ఆస్తి వ్యవహారాల అజమాయిషీకి అనర్హుడని రుజువుచేసి, అతనిమీద అదుపు పొందాలంటే చాలా తతంగం వుంటుంది. అందుకు మేజిస్ట్రేట్ కి పిటీషన్ పెట్టుకోవాలి. దానితోపాటు రెండు సర్టిఫికేట్లను జతపర్చాలి. ఒకటి గెజిటెడ్ మెడికల్ ఆఫీసర్ ధృవ

పరచింది, రెండోది రిజిష్టర్డు మెడికల్ ప్రాక్టీషనర్ ధృవపర్చింది. వాటిని పరిశీలించి మేజిస్ట్రేట్ సందేహాలుంటే రోగిని స్వయంగా పరీక్షించవచ్చు. ఆ పిటీషన్ సమంజసమైనదని తోచినప్పుడే నట్ హౌస్ కి రిసెప్షన్ ఆర్డర్ జారీ చేస్తారు ...

"కాబట్టి మీవారు మానసిక రోగి అంటూ ఆ డాక్టర్ ఒక్కడే ధృవపరిస్తే సరిపోదు. అసలు అందు నిమిత్తం అంతకాలం అలా నిర్బంధించే హక్కు అతనికి లేదు. రోగ నిర్ధారణకు పూనుకునే ముందు మేజిస్ట్రేట్ అనుమతి పొందాలి. పదిరోజుల్లో నివేదిక అందించాలి. అవసరమైతే మేజిస్ట్రేట్ ఆ కాలాన్ని పొడిగించవచ్చు. ఇటువంటి ఏ నియమావళినీ పాటించక గుడ్డిగా జంగిల్ లాని అనుసరిస్తున్న వాళ్ళమీద మీరు చర్య తీసుకోవచ్చు. మీకెవరైనా లాయర్ తెలుసా విజయవాడలో?"

"తెలీదు, కానీ కొందరి పేర్లు తెలుసు."

"వెల్, మీరెక్కడుంటున్నారు ప్రస్తుతం?"

"హోటల్ లో."

లాల్ అన్నాడు. "మిసెస్ సరళ, మేం ఈ కేసు తీసుకుంటాం. రేపుదయం బయల్దేరి వెళ్తాం, మీరూ రండి మాతో మా కార్లో. మిమ్మల్ని విజయవాడలో డ్రాప్ చేసి, మేం మా ఊరు వెళ్తాం. మీరక్కడ మంచి లాయర్ ని కలిసి పరిస్థితి వివరించండి. చాలు, అతను నర్సింగ్ హోంకి వెళ్ళి వాళ్ళకు బాగా శిక్ష నేర్పుతాడు. మీ వారికి విముక్తి కల్పిస్తాడు."

"కానీ నా దగ్గర డబ్బు ..."

"ఏమీ లేదా?"

"నేనిది ఆశించలేదు."

"నెవర్ మైండ్, మా డమ్" జాన్ అన్నాడు రెండోసారి నోరు తెరిచి.

"డబ్బు మేం సర్దుతాం, తర్వాత సెటిల్ చేసుకుందాం. ఏమంటావు పార్ట్నర్?"

లాల్ అంగీకరించాడు.

ఆమె కృతజ్ఞతగా చూసింది, "అయితే ఉదయం బయల్దేరదామా?"

లాల్ తలూపాడు. "ఉదయం అయిదు గంటలకి. మీరు రెడీగా ఉండండి, వచ్చి తీసుకెళ్తాం. ఏ హోటల్లో దిగారు మీరు?"

చెప్పింది సరళ.

2

సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్ వరదాచారి మీసాలు దువ్వి చిరునవ్వు విసిరాడు.

"అయితే మీరు లాల్ అండ్ జాన్, సుప్రసిద్ధ నేర పరిశోధకులు, ట్విన్ సిటీస్ డిటెక్టివ్ ఏజెన్సీ వ్యవస్థాపకులు, మరియు భాగ్యనగర్ వాసులన్న మాట!" అన్నాడతను తమాషాగా చేతులూపుతూ.

జాన్ నవ్వాడు కళ్ళు తిప్పుతూ. "మరొకటి కూడా జోడించాలి; భారత జాతీయులం కూడా!"

"జాతిగురించి వదలండి, ముందు మేం గర్విస్తున్నాం!" గర్జించాడు సర్కిల్.

"ఉద్దేశం తెలుసుకోకుండా గర్జించడం—గర్వించడం మంచిది కాదేమో?"

"మీరే ఉద్దేశ్యంతో వచ్చారిక్కడికి?" మండిపడ్డాడు సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ మోహన్రావ్. అతను 30 ఏళ్ళ నవ

యువకుడు. నాజూగ్గా వున్నాడు. కానీ డిటెక్టివ్‌లపట్ల తన అయిష్టతను పై అధికారితో పోటీపడుతూ వ్యక్తం చేస్తున్నాడు.

లాల్ అతన్ని సానుభూతిగా చూశాడు. "వెల్. మా రాక మీకు ఇబ్బందిగా ఉంటుందని మాకు తెలుసు, అయినా మీ సౌఖ్యం కోసం రావడం మానుకోలేదు. ఇప్పుడు వచ్చాక తిరిగివెళ్ళే ప్రసక్తే లేదు. వచ్చిన పని పూర్తి చేసుకుపోతాం. ఒక కేసులో మా క్లయింట్ సందేహాన్ని నిర్ధారించడానికి వచ్చాం—భూపతిరావు కేసు. నెలరోజుల క్రితం పూరవతల చెరువులోపడి మరణించిన మనిషి."

వాళ్ళిద్దరు నిటారుగా అయ్యారు. చెప్పలేనంత ఆశ్చర్యంతో ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు. తేరుకుని డిటెక్టివ్‌ని మింగేసేలా చూశారు.

"రావుగారి చావుని తిరగతోడటానికొచ్చారా మీరు!" గర్జించాడు సర్కిల్. "అసంభవం అది! వెళ్ళిపోండి వెంటనే!"

లాల్ నవ్వాడు, "అసంభవం ఎందుకని?"

"మేం పరిష్కరించిన కేసుల్ని ఇతరులు కెలకడం సహించం!"

"మీరు రావుగారి చావుని పరిష్కరించారా!"

"పరిహాసిస్తున్నారా? పరిష్కరించాం! అందులో ఎవరికీ సందేహాల్లేవు!"

లాల్ అన్నాడు శాంతంగా. "రిలాక్స్, ఇన్స్‌పెక్టర్. మీకు సంబంధించినంత వరకూ రావుగారి చావు పరిష్కారమైంది. మీకందులో సందేహాల్లేవు. ఆ కేసును మూసివేశారు కూడా—ఆక్సిడెంటల్ డెత్ అని లేబిల్

అంటించి కదూ?

"కానీ ఇందులో న్యాయం జరగలేదని ఒక పార్టీ సందేహించింది. ఆ పార్టీ మమ్మల్ని సంప్రతించింది. మేమిలా ఆ కేసు రీ ఓపెనింగ్ కి బయల్దేరాం....

"ఇందుకు మీరిప్పుడు అభ్యంతర పెడుతున్నారు. అది సహజం. కేసు మా దర్యాప్తులో మరో రకంగా తేలితే మీ ప్రతిష్టకు దెబ్బ. అదే మీ భయం. అంటే మీ పరిష్కారంమీద మీకు సంపూర్ణ విశ్వాసంలేదు. అయినా ప్రతిష్ట ముఖ్యం గనుక దాన్ని కాపాడుకోవాలనే వ్యక్తిగత ఉద్దేశ్యంతో ఇలా మమ్మల్ని వ్యతిరేకిస్తున్నారు. కానీ మేం నిరుత్సాహపడి విరమించుకొనే ప్రసక్తేలేదు. అవసరమైతే మేజిస్ట్రేట్ నుండి ప్రొసీడింగ్స్ తెచ్చుకుని కొనసాగుతాం. ఈ కేసులో నిగ్గుతీసి వదుల్తాం. మా క్లయింట్ అనుమానాన్ని నివృత్తిచేస్తాం."

"ఎవరా క్లయింట్?" సర్కిల్ అన్నాడు ఇంకా కోపంతో.

"క్లయింట్స్‌ని మేం గోప్యంగా ఉంచుతాం."

"రావుగారి సంబంధీకులా—కుమారుడా?"

"కుమారుడంటే ఏ కుమారుడని మీ ఉద్దేశ్యం?"

"చిన్న కుమారుడు సుధీర్."

"పెద్ద కుమారుడు సురేష్. ఎందుక్కాకూడదు?"

"అతనికి మతిభ్రమించలేదు గనుక!"

"అంటే మా క్లయింట్ మతి చలించినవాడనా?"

"నాకలా తోచింది...."

"వెల్, తోచిందల్లా చెప్పేయడం ఆరోగ్యం కాదు. ఈ క్లయింట్ పూర్తి మానసికారోగ్యంతో మమ్మల్ని సంప్రతించడం జరిగింది."

"అదే ఎవరు—ఆడా? మగా?"

"ఎవరైతే నేం? ఒక శ్రేయోభిలాషి!"

"శ్రేయోభిలాషులు ముందు తమ స్వంత బాగోగులు చూసుకోడం మంచిది!" అన్నాడు సర్కిల్ సిగార్ తాగుతూ తాపీగా, "రావుగారి పెద్ద కుమారుడు సురేష్‌కి తండ్రి చావు ప్రచారం జరగడం ఎంతమాత్రం ఇష్టంలేదు. అది దర్యాప్తు జరిగి కుటుంబ విషయాలు పొక్కడం సహించలేదు. ఆయన చావు గురించి లేనిపోని అపోహాల్ని వ్యాపింపజేసే వాళ్ళమీద కఠిన చర్య తీసుకుంటానని మాతో అన్నాడు—

"కాబట్టి, మైడియర్ జంటిల్ మెన్, మీరు వెంటనే విరమించుకోండి. ఈ కేసులో మీరు కొత్తగా ఏమీ తెలుసుకోలేరు. డాక్టర్ రిపోర్టులోగానీ, మా ఇంక్వెస్టులోగానీ లోపాలు కనిపెట్టలేరు. సాక్షుల కథనాన్ని మార్చలేరు. మీ క్లయంట్ అనుమానం పూర్తిగా తప్పు. అనుమానాలుంటే మా దగ్గరికెందుకు రాకూడదు? ఎక్కడో వున్న మిమ్మల్ని పిలిచి మమ్మల్ని అసమర్థుల్ని చేయాలనేనా ఉద్దేశ్యం?"

"ఇందులో శక్తి సామర్థ్యాల ప్రస్తావనలేదు, ఇన్స్పెక్టర్" లాల్ అన్నాడు అలసటగా. "మిమ్మల్నేదో కించపర్చాలని కాదు మా క్లయంట్ ఉద్దేశ్యం. తన కోరికని మీరు తిరస్కరిస్తారని కావచ్చు. మీ దర్యాప్తులో పొరపాట్లుండక పోవచ్చు—చేసినంతవరకు. కాని దృష్టికిరాని అంశాలు కొన్ని వుండవచ్చు కదా? వాటిని దర్యాప్తులో సమీకరించి విశ్లేషించకపోతే కేసుకి పూర్తి న్యాయం జరగనట్లే కదా?"

"ఏమిటా దృష్టికిరాని అంశాలు, మిస్టర్ లాల్?"

"ఆయన సజీవంగా వున్న కాలాన్ని 'మీ డాక్టర్' మరణకాలంగా సూచించడం."

"ఏమిటేమిటీ! వివరంగా చెప్పండి" మోహాన్ అన్నాడు కుతూహలంగా.

లాల్ అన్నాడు. "మీ డాక్టర్ మరణకాలాన్ని 12-30—2-30ల మధ్య నిర్ణయించాడు కానీ ఆ రాత్రి రెండున్నర ప్రాంతాల ఆయన గదిలోనే నిద్రిస్తూ వున్నారని ఒక సాక్షి కథనం. ఈ సాక్షి—ప్రత్యక్షంగా గమనించిన సాక్షి—ఆయన గది ముందు వుండి లోపల గురక వినడం జరిగింది. అంతేగాక, గది తలుపు లోపలనుంచి గడియవేసి వుండడం కూడా గమనించడం జరిగింది."

"కల్పితం! కేసుని కన్ఫ్యూజ్ చెయ్యడానికి!" అరిచాడు సర్కిల్.

"కల్పనలతో కన్ఫూజ్ చెయ్యడానికి మేము లాయర్లం కాము!" లాల్ అన్నాడు నిర్లక్ష్యంగా, "ఈ సాక్షి కథనం కల్పనకాదు. అదేదో దురుద్దేశ్యంతో ఇచ్చిన స్టేట్‌మెంట్ కాదు. ఈ సాక్షి ఒక బాధ్యత ఎరిగిన వ్యక్తి."

"అయితే మీరెవర్ని బాధ్యతలేని వ్యక్తి అంటు న్నారు, డాక్టర్నా?"

"లుక్ ఇన్స్‌పెక్టర్!" లాల్ అన్నాడు కఠినంగా, "మేమిక్కడ వ్యక్తుల బాధ్యత, సమర్థత, సంస్కారం, నీతి నిజాయితీల్ని, గుణగణాల్ని పరిశీలించడానికి రాలేదు. వాస్తవం తెలుసుకోడానికి వచ్చాం, కేవలం వాస్తవం! మీరనుకొంటున్న వాస్తవానికీ మాకూ చాలా వ్యత్యాస ముంది. మీరు నమ్మే వాస్తవం పొరపాటుతో కూడి

ఉండకపోవచ్చు. మీ డాక్టర్ పొరబడ్డాడని అనలేను. ఆసమర్థుడని చెప్పలేను. కానీ దర్యాప్తును సక్రమంగా నిర్వహించడంలో మీరు విఫలమయ్యారని చెప్పగలను. అందువల్ల కొన్ని విషయాలు మరుగున వుండిపోయే అవకాశం వుంది—కాదంటారా?"

"మీకో విషయం చెప్పనా, మిస్టర్ లాల్?" సర్కిల్ అన్నాడు మీసాలు మెలేస్తూ. "అసలిందులో దర్యాప్తు అనేదిలేదు! అన్ది స్పాట్ టపాకాయలా పేలిపోయిన—తేలిపోయిన కేసు! ఆయన స్లీప్ వాకర్. ఆ రాత్రి నడిచి వెళ్ళి నిద్రలో చెరువులో పడిపోయారు. అంటే, అది ఆక్సిడెంటల్ డెత్. దానికి ఇంకా దర్యాప్తు ఏమిటి? మాకు వేరే పనీ పాటా లేదను కున్నారా?"

"అసలు దర్యాప్తును కొందరు నిరోధించారు."

"కరెక్టు! ముఖ్యంగా పెద్ద కుమారుడు సురేష్. అతనికి తండ్రి పేరుప్రతిష్టల గురించి పట్టుదల ఎక్కువ. ఆయన చావు ప్రచారం కావడం వీల్లేదన్నాడు. కేసును వీలైనంత త్వరగా—అక్కడికక్కడే ముగించివేస్తే మంచిదన్నాడు. పైగా అందులో మేం చేయగల్గింది కూడా ఏమీ కన్పించలేదు.

"కానీ ఇప్పుడు మీరు-కొత్త పాయింట్‌ని సృష్టించి కన్ఫ్యూజ్ చేస్తున్నారు. దేన్ని నమ్మాలి, మా డాక్టర్ రిపోర్టునా? మీ సాక్షి స్టేట్‌మెంట్‌నా?"

లాల్ అన్నాడు, "ఇన్స్పెక్టర్, ఇందులో మిమ్మల్ని వేరుగా, మమ్మల్ని వేరుగా భావించి వాగ్యుద్ధం ప్రకటించకండి దయచేసి! మనమంతా ఒక్కటే—ఒకే రంగానికి చెందినవాళ్ళం. నేరపరిశోధన ముఖ్య లక్ష్యం.

సత్యాన్ని దర్శించడం కలిసికట్టుగా పనిచేస్తే దాన్ని సాధించగలం. అలా గాక కోర్టు వాతావరణాన్ని సృష్టించుకుంటే కాలయాపనే జరుగుతుంది — సత్యం మరుగున వుండిపోయింది.... మేం మీ క్రెడిట్ ని దోచుకు పోవాలని రాలేదు. మిమ్మల్ని అల్పుల్ని చేసి ఎదిగి పోవాలనే దుగ్ధతో కూడా రాలేదు. పేరుప్రతిష్ఠలు మా కక్కర్లేదు—మా క్కావాల్సిందల్లా న్యాయం."

"ఈ ఉపన్యాసాలతో మన మెక్కడికి పోతున్నామో తెలీటంలేదు, మిస్టర్ లాల్!" మోహన్ అన్నాడు అమాయకంగా.

లాల్ అతన్ని జాలిగా చూశాడు.

సర్కిల్ పెద్దగా నవ్వాడు. "ఈ ఉపన్యాసాల్ని ఎవరు కేర్ చేస్తాడు, మోహన్? డియర్ జంటిల్ మెన్, మీతో నేస్తం కుదరదు! ఉపన్యాసాలాపి సూటిగా బిజినెస్ మాట్లాడుకుందాం, మీరొక పాయింట్ తెచ్చి ఆలోచింపజేశారు. మేం ఒకసారి మా నోట్స్ రిఫర్ చేసుకుంటాం. తగిన విధంగా చర్య తీసుకుంటాం. మీరిక నిశ్చింతగా సెలవు తీసుకోవచ్చు."

"మీ దగ్గర్నుంచా?"

"ఈ ఊర్నుంచే! అరగంటలోగా మీ కారు రోడ్డు మీద ఉరుకుతుండాలి. అది మా హెడ్ చూడకపోతే పరిస్థితి బాగుండదు."

"ఏమవుతుంది? ఏం చేస్తారు?"

"మీమీద కఠిన చర్య తీసుకుంటాం!"

"ఏ ఆధారంతో? ఏ సెక్షన్ ప్రకారం?"

"ఆధారాలూ, సెక్షన్ లూ అన్నీ మీకు తెలుసు."

లాల్ లేచాడు వెంటనే, "మమ్మల్ని ఎలా రక్షించు

కోవాలో కూడా మాకు తెలుసు! సీయూ, ఫ్రెండ్స్!
కమాన్, జాన్."

3

శ్రీనగర్ టౌను అతి సుందరమైనది. శుభ్రత కు, పరిసరాల రమ్యతకు సాటిలేనిది. ప్రకృతి దృశ్యాలకు పెట్టింది పేరు.

అందమైన వీధులతో, మరీ అందమైన గృహాలతో; కాలుష్య నివారణలోనూ, పారిశుద్ధ్యాభివృద్ధిలోనూ, ప్రజా జీవితానికి వలసిన ఉన్నత ప్రమాణాలతో, మహా మహా నగరవాసులను సైతం ఆకట్టుకొనే అతి నిరాడంబరమైన టౌను శ్రీనగర్.

ఊళ్ళో ఒక సివిల్ హాస్పిటల్ తోపాటు అరడజను ప్రైవేటు ఆస్పత్రులున్నాయి. కోర్టు, జూనియర్ కాలేజీ ఇతర ప్రభుత్వ కార్యాలయాలూ వున్నాయి. ఏడెనిమిది హోటళ్లు, నాలుగు లాడ్జింగులు (వాటిలో రెండు ఆధునిక సౌకర్యాలు కలవి), అయిదు సినిమా థియేటర్లూ వున్నాయి.

చుట్టుపక్కల గ్రామాలవారికి అది ముఖ్య వ్యాపార కేంద్రం. ఊరి రెండు చివరలను కలిపే నాలుగు కిలోమీటర్ల రోడ్డు పొడవునా వివిధ వ్యాపార కేంద్రాలు నెలకొని వున్నాయి. బియ్యం ప్రధాన వ్యాపారంకాగా, ఈమధ్య కాలంలోనే అసంఖ్యాకమైన రైసు మిల్లులు వెలిశాయి. ఆర్థికంగా, వ్యాపారపరంగానూ ఇంత అభివృద్ధి సాధించినా, ఇంకా ఊళ్ళోని రాజకీయాలు దీన్ని మేజర్ పంచాయితీ నుంచి మున్సిపల్ స్థాయిలోని పాలనా వ్యవస్థకి తీసుకుపోలేకపోతున్నాయి.

ఊరవతల ఉత్తరంవైపునుంచి నీటిచెరువుంది. ఆపైన

పరిపాలాలూ, ఉయ్యూరు షుగర్ ఫ్యాక్టరీ కింద చెరకు తోటలూ వున్నాయి. చెరువు ప్రాంతాల జనసంచారం వుంటుంది. అక్కడ వ్యవసాయ కూలీలు, ఇతర బడుగ వర్గాలవారూ నివసిస్తూంటారు. అక్కడ వాళ్ళ అవసరాల్ని తీర్చే చిల్లరకొట్లూ, టీ బడ్డీలు వున్నాయి.

దక్షిణం దిక్కు విజయవాడ రోడ్డుమీద కొంత దూరంవెళ్తే భూపతిరావు రైసుమిల్లు వుంటుంది. ఇంకా పైకి వెళ్తే ఆయన కొబ్బరి తోట కన్పిస్తుంది. ఊరిమధ్య దేవాలయం దగ్గర ఆయన రెండంతస్తుల మేడ దర్శనమిస్తుంది.

పోలీస్ స్టేషన్‌లో ఇన్స్పెక్టర్ సంకుచిత ప్రవర్తనకి నిరాశచెందని, బాధపడని డిటెక్టివ్‌లు ధూమపానం చేస్తూ కార్లో తిరిగి కొన్ని పనులు వేగంగా ముగించుకుని, సివిల్ హాస్పిటల్ ముందు ఫ్రెష్‌గా దిగారు.

సమయం మధ్యాహ్నం రెండు కావస్తోంది.

మెట్లెక్కి లోపలికి వస్తోంటే, యుక్తవయసులోని నర్స్ వాళ్ళని ఆహ్వానించింది. జాన్ ఓ అందమైన చిరునవ్వు అలా విసిరి, ఆమె కన్నె హృదయాన్ని ఇలా దోచుకోబోయాడు.

"ఇలా రండి, ప్లీజ్! డాక్టర్ లోపల వున్నారు..." దారి చూపించిందామె.

కారిడార్‌లో నడిచి చివరి గది దగ్గర ఆగారు. ఆమె లోపలికి తొంగి చూసి, "సర్, ఎవరో మెడికల్ రిప్రెజెంటేటివ్స్‌లా వున్నారు, వచ్చారు" అంది.

"సెండ్ దెమ్ ఇన్!" అరుపు విన్పించింది.

ఆమె డిటెక్టివ్‌లని గదిలో ప్రవేశపెట్టి నిష్క్రమించింది.

డాక్టర్ జనార్దన్, సరళ చెప్పిన వయసులో నల్లగా దృఢంగా వున్నాడు. అతన్ని విష్ చేసి కూర్చున్నారు డిటెక్టివ్‌లు.

లాల్ అన్నాడు. "డాక్టర్, మేం హైద్రాబాదు నుంచి వచ్చాం. లాల్ అండ్ జాన్ అంటే సరిపో తుందనుకుంటాను—"

"లాల్ అండ్ జాన్!" అన్నాడతను, ఉలిక్కిపడి నిటారుగా కూర్చుని.

"యస్, మేం భూపతిరావ్ ఆక్సిడెంటల్ డెత్‌ని తిరిగి దర్యాప్తు చేస్తున్నాం. ఇందులో మీ సహకారం మాకు చాలా అవసరం."

డాక్టర్ అయోమయంగా చూస్తున్నాడు. అతని ముఖంలో కలవరం, కంగారు, భయమూ అన్నీ కలగా పులగంగా కలిసి, చకచకా వ్యక్తమవుతున్నాయి.

"డాక్టర్—మీ ఆరోగ్యం—బాగుందా?" లాల్ అన్నాడు చటుక్కున.

అతను తేరుకున్నాడు. నెమ్మదిపడ్డాడు. బలహీనంగా నవ్వాడు. "నా ఆరోగ్యం....ధనాథన్! మీరు మెడికల్ రిప్రజెంటేటివ్స్ అని చెప్పింది నర్సు—"

"అలా మేం చెప్పలేదు, ఆమె పొరబడింది. మీరు కంగారుపడకండి. ఆ ధనాథన్ ఏమిటి? మమ్మల్ని నవ్వించకండి. మీతో కొన్ని విషయాలు సీరియస్‌గా మాట్లాడాలి. మీరు భూపతిరావు మృతదేహం మీద నామమాత్రపు పోస్టుమార్టమ్ జరిపారు-"

"కానీ ఆ విషయాలు నాతో ఎందుకు మాట్లాడు తున్నారు? మీరెవరి తరఫున వచ్చారు?"

"ఓ క్లయింట్ తరఫున. ఆ కేసు సక్రమంగా దర్యాప్తు

జరగలేదు."

"దర్యాప్తు జరిపించే అవసరం కన్పించలేదు!" అన్నాడు డాక్టర్ వెంటనే, "అన్ ది స్పాట్ తేలిపోయిన కేసు, ఎవర్నయినా అడగండి. ఆయన ప్రమాదవశాత్తు చెరువులోపడి చచ్చిపోయారు, అంతే. ఈ విషయాలు నేను మీతో చర్చించకూడదు. నా కనుమతి లేదు. పోలీసుల్ని కలవండి. కానీ వాళ్ళెప్పుడో ఆ కేసు మూసేశారు—"

"ఆ కేసు రీ ఓపెనింగ్ కి ఇదుగో మేజిస్ట్రేట్ గారు ఇలా ఆజ్ఞాపిస్తున్నారు...." లాల్ ఒక కవరుతీసి అతనికి జాగ్రత్తగా అందించాడు.

డాక్టర్ దాన్ని విప్పి చదివి కంగారుపడ్డాడు. ముఖం వివర్ణమైంది.

లాల్ నవ్వాడు విలాసంగా, "మేం మేజిస్ట్రేట్ ని కలుసుకొని వస్తున్నాం, డాక్టర్. మా సందేహాలు ఆయనకు విన్పించాం. ఆ కేసుని హడావుడిగా ముగించారని ఆయన అన్నారు. ఆక్సిడెంటల్ డెత్ కు సంబంధించి సర్కమ్ స్టేనియల్ ఎవిడెన్స్ లో ఎటువంటి లోపం కనిపించలేదన్నారు.

"ఇక మెడికల్ ఎవిడెన్స్ కు — పోస్టుమార్టమ్ కు ఆయన కుటుంబం ముఖ్యంగా ఆయన పెద్ద కుమారుడు సురేష్ అంగీకరించలేదన్నారు. కుటుంబ ప్రతిష్ట, తండ్రి గురించిన చేదు వాస్తవాలు రచ్చకెక్కడం అతను సహించలేదట. మీకు తెలుసు, ఈ పలుకుబడి గల కుటుంబాల వాళ్ళకి లొంగి, కొందరు అధికారులెలా ప్రవర్తిస్తారో. ఈ కేసులో మీరంతా వాళ్ళకి లొంగి వుండి విధుల్ని సక్రమంగా నిర్వహించలేదు.

"వెల్, ఒక అత్యంతాసక్తికరమైన విషయం ఇటీవల వెలుగులోకి వచ్చింది. దాన్ని మేజిస్ట్రేట్ కి విన్పించాం. ముందు ఆయన చాలా అప్ సెట్ అయ్యారు. తర్వాత శాంతంగా ఆలోచించారు. మేం కేసుని మా క్లయింట్ ప్రయోజనాల కోసం తిరగతోడి పెడదారి పట్టించడం లేదని ఆయనకు నమ్మకంగా తెలుసు. మా రెప్యుటేషన్ ఆయనకు తెలుసు. మాతో చాలా ఆత్మీయతతో మాట్లాడారు. ముందు మమ్మల్ని తిరస్కరిస్తారనుకున్నాం. ఈ పునః దర్యాప్తు బాధ్యతల్ని ప్రభుత్వాధికారికే అప్పగిస్తారనుకున్నాం. కానీ డాక్టర్, మామీద విశ్వాసంతో, అభిమానంతో మమ్మల్నే నియమించారు. తత్ఫలితమే ఈ ఆర్డర్.

"వెల్, మాకిప్పుడు ఏ ఆటంకాలూ వుండవు" లాల్ ఇంకా కొనసాగించాడు. "మేం కోర్టు రికార్డుల్లో మీ మెడికల్ రిపోర్టుని, పోలీసుల ఇంక్వెస్టునీ చూశాం. మీ రిపోర్టులో మీరు చాలా తక్కువ అంశాలు—పైపై విషయాలను మాత్రమే పొందుపర్చారు. పురీషనాళంలో ధర్మామీటరు వుంచి శవం ఉష్ణోగ్రత, రిగర్ మార్టిస్, పోస్టుమార్టం లివిడిటీ, స్కిన్ ఎలాస్టిసిటీ, వస్త్రధారణ, ఇంకా శవంమీద ఇతర వస్తువులూ గాయాలూ మొదలైనవి...."

"అంతే మిస్టర్ లాల్, శవాన్ని కోసి ఛిన్నాభిన్నం చెయ్యడం ఆయన కుటుంబం అంగీకరించలేదు. పైగా అంత అవసరం కన్పించలేదు కూడాను."

"అవసరం కన్పించలేదా?" లాల్ అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా, "డాక్టర్, మీరు బాధ్యతగల అధికారి. అవసరం కనిపించలేదంటున్నారా? ఆయన కుటుంబంలో ఫ్యామిలీ

డాక్టర్‌గా సన్నిహిత సంబంధాలు కలిగివుంటూ, ఆయన ఆరోగ్యంపట్ల, ఆయన అకాలమరణంపట్ల ఏ మాత్రమూ శ్రద్ధ కనబర్చక పలువురూ చెప్పుతున్న గాలిమాటలతో నిర్ణయానికొచ్చేసి మీ కర్తవ్యం నెరవేరిందనుకున్నారా? పోలీసులు లక్ష వూహిస్తారు. ఉత్పన్నత్వం వాళ్ళ ఊపిరి. కానీ డాక్టర్ అలా కాదు, పరిశీలిస్తాడు. కనుక్కుంటాడు. తను కనుక్కున్న వాటిమీదనే ఆధారపడి నిర్ణయాలు చేస్తాడు. మీరు కుటుంబసభ్యుల నిర్ణయాలకి తలొగ్గి ప్రవర్తించారనడం నేనిప్పుడు అంగీకరించను. అలా జరిగి వుంటే, ఫలితాలను కూడా మీరు వాళ్ళకనుకూలంగానే ప్రకటించి వుండేవారు."

"ఫలితాలా?"

"అవును, ఫలితాలు—"

"ఆగండి! వాళ్ళకనుకూలంగా ప్రకటించి వుండేవాడ్ననడంలో మీ ఉద్దేశ్యం? వాళ్ళని మీరు అనుమానిస్తున్నారా? ఏ రకంగా?"

"వాళ్ళ ధోరణి, ప్రవర్తనే అనుమానాస్పదంగా లేదూ? ఆ చావుని గుట్టురట్టుగాకుండా మట్టుబెట్టాలనుకోవడం, సుధీర్‌ని ఆస్పత్రిలో నిర్బంధించి ఆస్తిమీద ఆధిపత్యం పొందాలనుకోవడం, అంతా ఒక పథకం ప్రకారం జరుపుతున్న కుట్రలా లేదూ?"

"మీ ఆరోపణలు తీవ్రంగా వున్నాయి! సురేష్‌కి తెలిస్తే—"

"గో టు హెల్! తండ్రి బ్రతికున్నప్పుడు లేని శ్రద్ధాభక్తులు, ఆయన పోవడంతోనే అకస్మాత్తుగా ఎలా పుట్టుకొచ్చాయి? ఆయన ప్రతిష్ఠ గురించి అంత బెంగ ఇప్పుడు ఎందుకు? డాక్టర్, ఆ చావు దర్యాప్తు

జరిగితే ఎవరి ప్రయోజనాలకి ముప్పో నాకు తెలుసు. భయపడినవారే ఇలాటి అర్థంలేని బెదిరింపులు చేస్తారు."

"ఆల్ రైట్, ఇందాక నేనే ఫలితాల్ని వాళ్ళ కనుకూలంగా ప్రకటించలేదన్నారు?"

"టైమింగ్ — మరణ సమయం, అది 12-30 — 2-30ల మధ్య నిర్ణయించారు. అవునా?"

"అవును...."

"వెల్, ఆ సమయంలో ఆయన బ్రతికే ఉన్నారంటే మీరేమంటారు?"

"ఏమిటీ! ఆయన బ్రతికే వున్నారా!"

"అవును, రెండున్నరవరకూ ఆయన గదిలో గురక వినిపించింది."

డాక్టర్ ఉలిక్కిపడ్డాడు, "గురక వినిపించిందా? ఎవరన్నారు?"

"ఒక నమ్మకమైన సాక్షి."

"ఎవరా సాక్షి?"

"అది మేం పోలీసులకే చెప్పలేదు."

"నాకు తెలుసు. అదెవరో నాకు తెలుసు. సరళ కదూ? అవును, ఆమె నిన్నటినుంచీ కనిపించలేదు. మీ దగ్గరికి వెళ్ళి ఇలా పంపింది. ఇది ఆమె పనే!"

"వెల్, నా ప్రశ్నకు జవాబివ్వలేదు."

"అది పూర్తిగా అబద్ధం. అసంభవం."

"మీ రిపోర్టు నిజమా?"

"నిజం. పూర్తిగా వాస్తవం."

"డాక్టర్, మీరు పొరపాటున కమిట్ అవుతున్నారేమో....ఇప్పటికైనా అవకాశం వుంది, బాగా ఆలోచించుకోండి!" జాన్ హెచ్చరించాడు.

"లేదు, నే సూచించిన టైము సరయినదే!"

"మీరిప్పుడు కమిట్ అయిపోయారు!" అన్నాడు జాన్.

డాక్టర్ అన్నాడు. "ఆ రాత్రి ఆ సమయంలో ఆయన గదిలో గురక వినిపించిందంటే మీ సాక్షి పొరబడి వుండాలి. ఇంట్లోవాళ్ళు ఆయన్ను రాత్రులు లేచి కనిపెట్టడం నాకు తెలుసు. పనివాడు సూరిపండు బయట కాపలా వుండేవాడు. కానీ ఆ పదిహేను రోజులూ ఆయన మళ్ళీ స్లీప్ వాకింగ్ చెయ్యలేదు. అందువల్ల ఆ రాత్రి కూడా ఏమీ కాదనే ధీమాతో సూరిపండు వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

"నాకు తెలిసినంతవరకు ఇంట్లో సురేష్ భార్య రాజేశ్వరి, సుధీర్, అతని భార్య సరళ తప్ప—సురేష్ ఏనాడూ తండ్రిని అలా కనిపెట్టలేదు. గాఢంగా నిద్రించేవాడు. ఆ రాత్రి రాజేశ్వరి కూడా కనిపెట్టలేదు. తనకెందుకో గాఢంగా నిద్రపట్టేసిందని నాతో అంది. ఇక సుధీర్, సరళ, ఇద్దరూ ఆ రాత్రి ఎన్నిసార్లు లేచి చూశారో నాకు తెలీదు. కానీ అన్నిసార్లు చూశాక, ప్రతిసారీ గురక విన్నాక, చివరిసారిని సరిగా గుర్తు పెట్టుకుని ఉండకపోవచ్చు. నిద్రమత్తులో లేని గురకను వింటున్నట్లు భ్రమించి వుండొచ్చు. లేదా, చివరిసారి చూసిన సమయాన్ని పొరబడి వుండచ్చు."

లాల్ అన్నాడు. "మొదటిసారి సరళ ఒంటిగంటకి, రెండోసారి ఆమె భర్త ఒకటిన్నరకు చూశారు. ఇద్దరూ పొరబడే వీల్లేదు. ఆ రెండుసార్లు గురక విన్పించింది. ఆ రెండు సమయాలూ మీరు నిర్ణయించిన మరణ సమయంలోనివే కదూ?"

డాక్టర్ తలూపాడు. "కానీ రెండోసారి ఆమె భర్త ఒకటిన్నరకు చూసిన తర్వాతనుంచీ, ఆ తర్వాత రెండున్నరవరకూ గల గంట వ్యవధిలో ఆయన లేచివెళ్ళి చావు తెచ్చుకోవడానికి మంచి అవకాశం వుంది. ఈ సమయం కూడా నేను నిర్ణయించిన పరిధిలో నేవుంది. ఇక రెండున్నరకు సరళ చూశాననడం కల్పితమైనా కావాలి, పొరపాటైనా కావాలి."

"అప్పుడు తలుపు గడియకూడా వేసివుంది లోపలి నుంచి."

"అది పూర్తిగా అసంభవం. కల్పితం."

"లేదా ఆ గురక తప్పుడు టైమింగ్‌తో సృష్టించబడిన ఎలిబీ కావచ్చు."

"అంటే!"

"నెవర్ మైండ్. మీకు శవం తలమీద గాయంగానీ, బొప్పిగానీ కన్పించలేదా!"

"లేదు!"

"పోస్టుమార్టమ్ లివిడిటీ?"

"నెగెటివ్. నీటిలో తేలే శవంలో అది ఏర్పడదు!"

"ఆయనకు ఈత వచ్చా?"

"రాదు!"

"థాంక్స్, డాక్టర్" లాల్ లేచి కరచాలనం చేశాడు.

4

"వెల్, పార్టనర్. ఏమిటి నీ అయిడియా?" జాన్ అన్నాడు కారు స్టార్టుచేసి.

లాల్ సిగరెట్ వెల్గించుకుని కళ్ళు మూసుకున్నాడు

క్షణం సేపు.

"ఈ సరళ కథ అల్లుకొని రాలేనుకదా?" అన్నాడతను మెల్లిగా.

"లేదు. అలా అన్పించడంలేదు" అన్నాడు జాన్ డ్రైవ్ చేస్తూ, "నీ కా అనుమానం ఎందుకొచ్చింది?"

లాల్ అన్నాడు, "ఆమె భర్తను చూడు, వాళ్ళేం చేశారో! ఆ కక్షతో ఆమె తెలివిగా ఈ వంకను సృష్టించి వాళ్ళని ముప్పుతిప్పలు పెట్టాలనుకోవడంలేదు కదా?"

"కక్ష సాధించాలనుకోవడం నిజం. కానీ ఈ వంకను సృష్టించలేదు. అది ఆమె ప్రత్యక్షానుభవంలోంచి వెలికి తీసింది."

"అయితే ఆ రాత్రి ఆ గదిలో గురక విన్పించిన ఆసామీ ఎవరంటావు?"

"నువ్వు గమ్మత్తుగా మాట్లాడతావు, లాల్. గురక నెవరైనా అనుకరించగలరా?"

"అభ్యాసం మీద ఏదైనా సాధ్యమే పార్ట్నర్."

"ప్రొసీడ్!"

"చూశావా, నువ్వు అప్రయత్నంగానే నన్ను అనుకరిస్తున్నావు, ప్రొసీడ్ అంటూ!" నవ్వాడు లాల్, "సురేష్‌ని కలుసుకోవాలి. వాళ్ళింటికి పోనివ్వు. అతని రియాక్షన్ ఏమిటో, మనమీద ఏం చర్య తీసుకుంటాడో చూద్దాం!

"ఈ డాక్టర్ మన క్లయింట్‌ని ఊహించేశాడు. ఈపాటికి సురేష్‌కి ఫోన్ చేసి చెప్పేసివుంటాడు. ఆ రాత్రి ఆ భార్యాభర్తలిద్దరూ గాఢనిద్రలో వున్నారట. కాదు, వాళ్ళిద్దర్లో ఒక్కరే నిద్రలో వున్నారు నా

గ్రియరీ ప్రకారం. మరొకరు అక్కడ గైర్ హాజర్‌లో వున్నారు. ఈ గైర్ హాజర్ వున్న పార్టీ మరికొన్ని పార్టీలని కూడగట్టుకొని తన పనులు చక్కబెట్టుకుంది."

"ఆ పార్టీలెవరు, ఎందరున్నారు, ఏమేం చేశారు..." జాన్ అడ్డు తగిలి అంటూండగా, లాల్ అందుకొని అన్నాడు. "మొదలైన సందేహాలకి సమాధానాలు నీ బుర్రలో వెతుక్కోగలవు."

కారు వురుకుతోంది.... జాన్ డ్రైవ్ చేస్తూన్నవాడల్లా మెయిన్ రోడ్డుమీద అకస్మాత్తుగా వేగం తగ్గించి, రోడ్డుదిగి పక్కవీధిలోకి తిరుగుతోన్న రిక్షాన్ని చూపిస్తూ అరిచాడు. "పార్ట్‌నర్, అటు చూడు! రిక్షాలో!"

లాల్. జాన్ చూపించినవైపు చూశాడు. అతని కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. "హాఁ, సరళ!" అన్నాడతను ఆశ్చర్యంతో, "స్పీడప్! ఆమెని అందుకోవాలి!"

జాన్ వేగంగా ఆ వీధిలోకి పోనిచ్చి రిక్షాని ఓవర్‌టేక్ చేస్తూ కొంతదూరంలో ఆపేశాడు. తటాలున ఇద్దరూ దిగి నిలబడ్డారు. అంత దూరంనుంచి డిటెక్టివ్‌లని చూసి సరళ, చటుక్కున రిక్షా ఆపేసి దిగిపోయింది. డబ్బులిచ్చేసి, పరిగెత్తుకొంటూ వచ్చి చేరుకుంది అరుస్తూ, "లాల్! ఓహ్, లాల్!"

"ష్‌ష్‌ష్....వీధి! పబ్లిక్ వీధి!" వారించాడు లాల్.

ఆమె వణికిపోతోంది. లాల్ చెయ్యి పట్టుకొని అర్చింది మళ్ళీ, "నేను మీ కోసమే వచ్చాను!"

"ఎందుకు?"

"ఆయన....ఆయన . కన్పించడం లేదు!"

"ఏమిటీ!"

"అవును! ఆయన పారిపోయారట, వాళ్ళని గాయ

పరచి!"

"ఎక్కడికి? వివరంగా చెప్పండి."

ఆమె ఆయాసపడుతోంది. వీధిలో జనం ఆమెనీ, డిటెక్టివ్ లనీ విచిత్రంగా చూసుకుంటూ పోతున్నారు.

"ఉదయం నాలుగ్గంటలకి ఆయన వెళ్ళిపోయారట. ఎక్కడికో తెలీదు! అడ్డుకోబోయిన నర్సుని గాయపర్చి పారిపోయారట. నేను లాయర్ తో వెళ్ళగానే చెప్పాడు డాక్టర్. మీకు తెలీదా? ఇక్కడ ఆయన అన్నకు ఫోన్ చేశాడట డాక్టర్ ...."

"లేదు, మాకు తెలీదు" అన్నాడు లాల్, "ఇక్కడ డాక్టర్ గానీ, పోలీసులుగానీ మాకు చెప్పలేదు. మీ మరిదిగార్ని మేమింకా కలుసుకోలేదు. ఆయనెక్కడికి వెళ్ళి వుంటాడు?"

"ఏమో, తెలీదు! నాకేదో భయంగావుంది ..."

"ఎందుకు భయం?"

"ఒకవేళ ఆయన ఇక్కడికే బయల్దేరివచ్చి—"

"చెప్పండి, టైంలేదు! వచ్చి—"

"ఎవరిమీదనైనా అఘాయిత్యం జరుపుతారేమో!"

"జరపనీండి!"

"ఏమిటీ!"

"ప్రయత్నించనీండి!"

"అంటే!"

"దోషులకి ఇప్పుడు తాము జాగ్రత్తగా ఉండాలని తెలుసు. మీవారు అఘాయిత్యం జరపడం అనుకున్నంత సులభంకాదు. లాయర్ ఏమన్నాడు?"

"కేసు వేస్తానన్నాడు—హేబియస్ కార్పస్. అలా నిర్బంధించినవాళ్ళకి పరిరక్షించే బాధ్యత కూడా వుంటుం

దన్నాడు. డాక్టర్‌తో చాలా వాదించాడు. ఒక సందర్భంలో అయన్ని దాచి బుకాయిస్తున్నానని కూడా ఆరోపించాడు."

"ఎందుకు దాస్తారు?"

"ఏమో తెలీదు. అందుకేగా అన్నగారు పోలీసు రిపోర్టు ఇవ్వనిది!"

"వెల్, మీరు కారెక్కండి. ఇంటికెళ్దాం."

"మా ఇంటికా? మీతోనా?"

"అవును, మీ గురించి వాళ్ళకి తెలిసిపోయింది. ఇంకా మన సంబంధాన్ని దాచడం జోక్‌గా వుంటుంది" లాల్ వెనుక డోర్ తీసి ఆమెను కూర్చోబెట్టాడు. తను ముందు సీట్లో కూర్చున్నాడు. జాన్ స్టార్టుచేశాడు. వెనుక డోర్స్ అద్దాలు లైట్‌ప్రూఫ్ కావడంవల్ల బయటి వాళ్ళకి సరళ కనిపించదు.

నాలుగు నిమిషాల్లో కారు భూపతిరావ్ మేడ ముందాగింది. గేటుమూసివుంది. జాన్ హారన్ మ్రోగించిన నిముషానికి ఒక నల్లగా, బలిష్ఠంగా వున్న మనిషి వచ్చి తీశాడు. అతనికి నలభై ఏళ్ళుంటాయి.

అతను కారువద్దకొచ్చి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు, "ఎవరు అబ్బాయా, మీరు?"

"నువ్వెవరు?" జాన్ అన్నాడు తలెగరేసి.

"నేను సూరిపండుని, అబ్బాయా!"

"అయ్యో, నువ్వేనా! అయితే నేను జాంపండుని, ఈయన లాల్ పండు."

లాల్ కసుకున్నాడు. "నీకు మా పేర్లు కొత్తగా వుంటాయి, మమ్మల్ని డిటెక్టివ్ గారని పిలువ్."

"డికెక్టిగారా?" అన్నాడా మనిషి ముఖంచిట్లించి.

"అదేమిటి, ముళ్ళపూడి వా! బుడుగు అన్నట్టు అంటాడు? నువ్వు 'బుడుగు' చదివావా సూరిపండూ?" అన్నాడు జాన్.

"నాక్కోపం తెప్పించకండి అబ్బాయా!" అన్నాడా మనిషి తీవ్రంగా.

"సరే, అయితే మేం డికిష్టిలం—నువ్వు కోపిష్టివి, ఓ.. కే.?"

జాన్ కారును రివ్వున లోపలికి పోనిచ్చాడు.

సూరిపండు వెనుక అద్దంలోంచి సరళని చూసి, "చిన్నమ్మగారు, మీరా!" అంటూ పరుగెత్తుకు వెళ్ళాడు.

అప్పుడే ఇంటి వరండాలో ఒక స్త్రీ వచ్చి నిల్చుంది. ఆమె గాభరాగా చూస్తోంది. జాన్ కారాపగానే లాల్, సరళలు వెంటనే దిగారు. తర్వాత జాన్ దిగాడు. సూరిపండు ఆశ్చర్యపోతూ వాళ్లని చేరుకున్నాడు.

ఆ స్త్రీ వేగంగా నడిచివస్తోంది ఆవరణలో. "రాజేశ్వరి—" అంది సరళ మెల్లగా. లాల్ తలూపాడు. రాజేశ్వరికి ముప్ఫై లోపు వుంటుంది వయసు. అత్యంత ఆకర్షణీయంగా అలంకరించుకుంది. ఆమె వాళ్లని చేరుకొని ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది. తర్వాత సరళవైపు తిరిగి కోపంతో కసిరింది, "ఎక్కడున్నావు నువ్వు?"

సరళ తటపటాయించింది. "ఆయన....ఆయన కనిపించటం లేదక్కా!"

"తెలుసు! అతన్ని నువ్వే లేపుకు పోయావనుకున్నాం!"

"మీరు కాస్త మర్యాదగా మాట్లాడాలి, మాడమ్"
జాన్ అన్నాడు.

"మీరెవరు మిష్యులా?"

"లాల్ అండ్ జాన్, హైద్రాబాద్. సరళ తరఫున వచ్చాం. మేం మీవారితో మాట్లాడాలి, ఆయనెక్కడున్నారో పిలవండి."

ఆమె గిరుక్కున సరళవైపు తిరిగింది. "నువ్వు....! నువ్వెంతకు తెగించావు! డిటెక్టివ్ లని తెచ్చి బెదిరిస్తున్నావా? దీని ఫలితం తెలుసా నీకు?"

"నా కనవసరం!" అర్చింది సరళ తీవ్రంగా, "ఈ పాడు ఆస్తీ డబ్బూ మీరే అనుభవించండి! మాకొద్దు? నా ఆలోచనలు వేరే వున్నాయి, నేను కొన్ని అనుమానాలు తీర్చుకోవాలి!"

"ఏ అనుమానాలు?"

"మామయ్య చావు గురించి.... ఆయన నిజంగా ఎలా చనిపోయారో తెలుసుకోవాలి!"

"నువ్వు.... నువ్వేం మాట్లాడుతున్నావో తెలుసా? ఇది మీ మరిదిగారికి తెలిస్తే మీ ఇద్దర్నీ కలిపి__"

"ఏం చేస్తాడక్కా? ఏం చేస్తాడు? రమ్మను ముందుకు! ఆయనెంత మూర్ఖుడో ముఖంమీద చెప్పేస్తాను!"

"ఎంత ధైర్యం! నీకెంత ధైర్యం వచ్చింది! నువ్వీ ఇంటి కోడలు సరళేనా? ఈ ఇంటి గౌరవం నిలపవలసిన దానివేనా? వీధికెక్కి ఇలా పరాయివాళ్ళతో దండయాత్రకొస్తావా! మమ్మల్ని ధిక్కరిస్తావా! నువ్వెంత బరితెగించిపోయావు నిజంగా!"

"అక్కా! నీ మాటలు జాగ్రత్త!" సరళ ఆవేశంతో ముందుకెళ్ళింది.

హఠాత్తుగా వెనుక స్కూటర్ చప్పుడైంది. డిటెక్టివ్‌లు తిరిగి చూశారు. స్కూటరు కారు ప్రక్కగా వచ్చి ఆగింది. దానిమీద ముప్ఫై ఏళ్ల యువకుడు దిగి గబగబా వచ్చాడు, "ఏమిటిది? ఎవరు మీరు?" అంటూ.

డిటెక్టివ్‌లు అతన్ని చూశారు. తెల్లగా పొడుగ్గా వున్నాడు. సన్నగా గీసుకున్న గడ్డం, నల్లటి కళ్ళు, విశాలమైన నుదురు.

"చూడండి!" రాజేశ్వరి అంది ఉద్రేకంగా, "ఈమెగారు హైద్రాబాద్ వెళ్ళింది మగరాయుడిలా! ఈ మొనగాళ్ళని వెంటబెట్టుకొచ్చింది—డిటెక్టివ్‌లట!"

అతను డిటెక్టివ్‌లను ఎగాదిగా చూశాడు. తర్వాత సూరిపండు వైపు చూశాడు-వీళ్ళని ఎలా రానిచ్చావన్నట్టు.

అప్పుడు సరళని చూశాడు నిరసనగా. "సుధీర్ ఇక్కడికి రాలేదు. ఈ డిటెక్టివ్‌లని వెళ్ళిపొమ్మను వెంటనే!"

"వాళ్ళు వేరే పనిమీద వచ్చారు" అంది సరళ తల వంచుకొని.

"ఈమెకు మనం హంతకులమని అనుమానమట! వింటున్నారా?" అంది రాజేశ్వరి వ్యంగ్యంగా "మీ నాన్నగారు చంపబడ్డారట! వినండి ఇంకేం చెప్తుందో?"

"నువ్వెళ్ళు రాజీ!" సురేష్ అన్నాడు కఠినంగా.

"వీళ్ళందర్నీ మీరు.—"

"మాట్లాడకు నువ్వు, వెళ్ళిపో ఇక్కడ్నుంచి!". అరిచాడు సురేష్ అసహనంగా.

రాజేశ్వరి రుసరుసలాడుతూ ఇంట్లోకెళ్ళిపోయింది.

"సరళా, నువ్వు కూడా!" సురేష్ అన్నాడు మళ్ళీ.

"నేనెందుకు?"

"ఛ,ఛా. ఏమిటీ న్యూసెన్స్! ఏమైంది మీకివాళ? చిన్న విషయానికి ఎందుకిలా కీచులాడుకుంటారు?"

సరళ మౌనంగా ఇంట్లోకి నడిచింది.

సురేష్ డిటెక్టివ్ లవైపు తిరిగాడు, "బహుశ మీకు తెలిసే వుంటుంది, మా కుటుంబ విషయాలు బయటికి వెళ్ళడం నేను సహించను. మా తండ్రి చావు విషయంలో గానీ, నా తమ్ముడు విషయంలో గానీ మీరు కలగజేసుకుంటే నేను తీవ్రమైన చర్య తీసుకుంటాను."

"సుధీర్ ని మీరు గాలిస్తున్నారా?" అడిగాడు లాల్ ప్రశాంతంగా.

"లేదు. నేను పోలీసులకి చెప్పలేదు, ఎవరికీ చెప్పలేదు. ఇది నలుగురికీ తెలిసి మేమింకా తలెత్తుకోలేని పరిస్థితి రాకూడదు. సుధీర్ తప్పక తిరిగి వస్తాడు. అంతా సర్దుకుంటుంది. మీరు దయచేసి వెళ్ళిపోండి!"

"సుధీర్ ఏ వుద్దేశ్యంతో పారిపోయాడో చెప్పలరా?"

"మామధ్య కొన్ని మనస్పర్థలొచ్చాయి. ఆ కోపంతో వెళ్ళిపోయాడు. ఇప్పుడు తిరిగివస్తే మేం శాంతియుతంగా పరిష్కరించుకుంటాం."

"సరళ మీ నాన్నగారి చావుని అనుమానిస్తోంది...."

"నాన్నగారు ప్రమాదవశాత్తున చనిపోయారు. సరళ దాన్ని తమ ప్రయోజనాల కోసం ఎక్స్ప్లాయిట్ చేస్తోంది."

"ఆయన చనిపోయారనుకుంటున్న సమయంలో ఆయన సజీవంగానే వున్నారు."

"అంటే?"

"ఆయన ఏ సమయంలో మరణించారో మీకు తెలుసు

కానీ అదే సమయంలో ఆయన గదిలో గురక విన్నది సరళ."

లోపలినుంచి హఠాత్తుగా అరుపులు వినిపించసాగాయి....

సురేష్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతని ముఖంలో రంగులు మారాయి.

"సరళ తెలివి మీరుతోంది! ఆమెతో నేను మాట్లాడతాను, మీరు వెళ్ళండి."

"కానీ ఆ రాత్రి మీరు——"

"నేనింకేమీ వినను, ప్లీజ్! ఇంట్లో ఆ అరుపులు వింటున్నారా? ఆడవాళ్ళు అరుచుకునే ఇల్లు అంగడితో సమానం. వాళ్ళని అదుపు చెయ్యాలి. సూరీ, సుబ్బిళ్ళని పంపించెయ్యి!" సురేష్ గిరుక్కున తిరిగి వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు.

సూరిపండు డిటెక్టివ్ లని చూశాడు.

"అబ్బాయా, మీరు వెళ్ళిపోండి!" అన్నాడతను కర్కశంగా.

"పోషోవయ్యా, పెద్ద మొనగాడివి!" జాన్ గేలి చేశాడు.

"వెళ్ళిపోండి అబ్బాయా, లేకపోతే ఎత్తి పడేస్తాను!"

"నేను పడేసి తొక్కుతాను."

"అట్లాగా, అయితే చూద్దామా డిక్టిష్టీ?"

"చూసుకుందాం కోష్టిష్టీ!"

సూరిపండు చెయ్యెత్తాడు, జాన్ కాలెత్తాడు.

లాల్ కల్పించుకొని విడిపించాడు.

"వెల్, పార్టనర్. ఇప్పుడేమిటి నీ అయిడియా?" జాన్ అన్నాడు గాగుల్స్ తీసి పరిసరాల్ని చూస్తూ.

సమయం సాయంత్రం అయిదవుతోంది. ఎండతీవ్రత ఇప్పుడిప్పుడే తగ్గుతోంది. చెరువు నిర్మలంగా, ప్రశాంతంగా వుంది. నీటితలంమీద సూర్యకిరణాలు ప్రసరిస్తూ కళ్ళను చెదరగొడుతున్నాయి.... డిటెక్టివ్‌లు మెట్లమీద నిల్చుని చూస్తున్నారు.

లాల్ ఆలోచిస్తూ రోడ్డుమీద దూరంగా చూస్తున్నాడు.

"చెప్పు బ్రదర్, రావ్ ఎట్నుంచి వచ్చి పడ్డాడంటావు?" జాన్ అన్నాడు మళ్ళీ.

లాల్ వులిక్కిపడ్డాడు, "రావ్ సంగతి దేవుడెరుగు, ముందు అటు చూడు!" అన్నాడతను రోడ్డుమీద చూపిస్తూ.

ఒక జీపు వేగంగా దూసుకొస్తోంది....

జాన్ వుత్సాహంతో నవ్వాడు, "వెరీ వెల్, మన ఫ్రెండ్స్!"

నిముషంలో జీపు వచ్చి వాళ్ళ దగ్గరాగింది. ఇన్స్పెక్టర్ దిగి మీదమీదకొచ్చారు. సర్కిల్ కోపంతో వూగిపోతున్నారు.

"అరగంట దాటి నాలుగ్గంటలవుతోంది, మీ బండి ఇంకా ఇక్కడే వుందేమిటి?" గర్జించాడతను.

"మేమెక్కడవుంటే అదక్కడే వుంటుంది" అన్నాడు జాన్.

"మీరిక్కడ వుండకూడదని హెచ్చరించాను!"

"ఇప్పుడేం చేసుకుంటారో చేసుకోండి!"

సర్కిల్‌కి పిచ్చి ఆవేశం వచ్చి, ఛాతీమీద చెయ్యివేసి జాన్‌ని వెనక్కి తోసేశాడు బలంగా. జాన్ కింద పడిపోయి, మెట్లమీంచి దొర్లుకుంటూ వెళ్ళి నీట్లో పడ్డాడు.

"అరె! అరెరె, ఇన్స్పెక్టర్! ఇదన్యాయం! అక్రమం! దుర్మార్గం!" అరుస్తూ అతను నీటిలోపల అదృశ్యమయ్యాడు.

లాల్‌కు కోపం పెరిగింది. మోహన్ బెదిరిపోయి దూరంగా జరిగాడు. లాల్ సర్కిల్‌ని సమీపించి అన్నాడు కర్కశంగా, "చూడండి! ఆ చుట్టూ జనం చూస్తున్నారు! మీరేం చేశారో వాళ్లంతా చూశారు. రేపు సాక్ష్యానికి రావడానికి జంకుతారనుకోండి! వాళ్ళంతా వస్తారు. మీరు శిక్షను తప్పించుకోలేరు. మీరు అక్రమంగా ప్రవర్తిస్తున్నారు. ప్రభుత్వ ఉత్తర్వులకి ఆటంకాలు కల్గిస్తున్నారు. పరిశోధన సాగకుండా అడ్డుపడుతున్నారు. దీని ఫలితం మీరు చూస్తారు, ఇన్స్పెక్టర్——"

జాన్ దూరంగా నీటిపైకి తేలి చూశాడు. చెయ్యూపుతూ అరిచాడు సంతోషంగా, "ఇటూ! హే, పార్ట్‌నర్! ఇటు చూడు!"

లాల్ తిరిగిచూశాడు. జాన్ చేతిలో ఏదో తెల్లగా మెరుస్తోంది.

"గొలుసు, పార్ట్‌నర్!" జాన్ అరిచాడు మళ్ళీ, "కాలి పట్టాగొలుసు!"

ఈదుతూ మెట్లు చేరుకొని చెయ్యి అందించాడు. లాల్ పట్టి లాగాడు. జాన్ ముద్దగా తడిసిపోయి, నిలువునా నీళ్ళు కారిపోతూ, అలాగే వచ్చి నవ్వుతూ కరచాలనం

చేశాడు సర్కిల్ తో.

"థాంక్స్! మీవల్ల చాలా మేలు జరిగింది!"

మోహన్ ఇంకా కలవరంగా చూస్తున్నాడు.

జాన్ ఆ గొలుసును వూపుతూ చూపించాడు.

"సిల్వర్! వెండిగొలుసు. దొర్లుతున్నప్పుడు చివరి మెట్టుమీద తగిలింది!"

"దాన్నిలా ఇవ్వండి!" లాక్కోబోయాడు సర్కిల్.

"ఇవ్వకు జాన్!" వారించాడు లాల్. మరుక్షణం అది జాన్ జేబులోకి వెళ్ళిపోయింది.

"ఎందుకివ్వరు, మిస్టర్ లాల్?" మోహన్ ప్రశ్నించాడు అమాయకంగా.

"ఎందుకివ్వమంటే, ఒకటి—" లాల్ వివరించాడు ఓపిగ్గా, "ఈ గొలుసును మేం దొంగిలించలేదు—రెండు ఇది పోయినట్టు మీ కెవరూ రిపోర్టివ్వలేదు. మూడు—దీని స్వంతదారెవరూ ఇప్పుడు క్లెయిమ్ చేయడంలేదు. నాలుగు—దీని స్వంతదారు మీరు కాదు. కాబట్టి దీనిమీద మీకే హక్కులేదు."

వాళ్ళిద్దరు బిక్క మొహాలేసుకున్నారు.

"ఆల్ రైట్!" సర్కిల్ అన్నాడు చివరకి, "అలాగే వుంచుకోండి! కానీ ఈ చెరువు దగ్గర మీరేం చేస్తున్నారో చెప్పితీరాలి నాకు!"

"రావుగారు ఎలా వచ్చిపడ్డారో చూస్తున్నాం."

"ఇందాక మీ పార్ట్నర్ పడట్టు మాత్రం కాదు!"

"అంటే తోసివేయబడలేదనా?"

"తోసివేయబడ్డారా!" పకపకా నవ్వాడు సర్కిల్, "మీరు క్రైమ్ తప్ప మరొకటి ఆలోచించారా? ప్రతీ దాంట్లోనూ క్రైమ్ని వూహిస్తూ కంగారు పెట్టేస్తారు ...

ఆయన్ను యెవరు తోశారని మీ ఊహ?"

"శత్రువు. విరోధి. ఆయన నిద్రలో నడచి వస్తున్నప్పుడు వెంటాడి, ఇక్కడకొచ్చి, తలమీద వెనుకనుంచి కొట్టి, చెరువులో తోసేశారు. ఆయన స్పృహ తప్పి నీట్లో పడ్డారు. ఆ తర్వాత మీకు తెలుసు—చనిపోయారు."

"ఆ పాట వింటున్నావా మోహన్, ఎంత బాగుందో?"

"వింటున్నాను సార్, చాలా బాగుంది!"

వాళ్ళిద్దరూ దూరంగా టీ బడ్డీలోంచి వస్తోన్న మల్లీశ్వరి పాట వింటూ ఆనందించసాగారు....

"నా పాట చేదుగా తోచిందనుకుంటాను" అన్నాడు లాల్.

"మీ పాట ఎవరికైనా చేదుగానే వుంటుంది సార్."

"వెల్, మీరు కోరినమీదటే విన్పించాను."

"ఇంకెప్పుడూ అది ఎవరికీ విన్పించకండి!"

"మీ అభ్యంతరమేమిటో సెలవివ్వండి!"

సర్కిల్ మీసాలు దువ్వాడు. గొంతు సరిచేసుకున్నాడు. చెప్పసాగాడు, "మహాశయా, వినండి! మీ పలుకులు మనస్పర్థలు సృష్టించే ధోరణిలో వున్నాయి. ఊళ్ళో సంచలనం లేవదీస్తాయి. అనవసర రాద్ధాంతానికి దారితీస్తాయి—అపోహలూ మనస్తాపాలతో, ఒకరిమీద ఒకరికి అనుమానాలతో, ఊళ్ళో అశాంతి ఏర్పడుతుంది. ప్రజలు అలమటిస్తారు.

"రావుగారికి మీరన్నట్టు విరోధుల్లేరు. శత్రువుల్లేరు. ఆయనమీద కక్ష ఎవరికీ లేదు. ఆయన వ్యక్తిత్వాన్ని,

శీలాన్ని, మంచితనాన్ని, అంతా శ్లాఘిస్తారు. ఆయన్ని గౌరవమర్యాదలతో చూస్తారు. ఆయనంతటి మంచి వ్యక్తి నా జీవితంలో ఎవ్వరూ తటస్థపడలేదు. ఆయన్ని కోల్పోవడం తీరని లోటుగా భావిస్తాను...."

"ప్రొసీడ్!"

"ఆయన్నెవరూ చంపలేదు, చంపలేదు. ప్రమాదవశాత్తు చనిపోయారు, అంతే. మీరిదివరకేదో గురక ప్రస్తావన తెచ్చారు. ఇప్పుడెవరో తోసివేశారంటున్నారు. మీ మాటల్లో నాకు విశ్వాసంలేదు. ఆ రాత్రి ఆయన నిద్రలో నడుచుకుంటూ ఇక్కడికొచ్చారు. ఇక్కడాయన్ని ఎవరూ చూడలేదు."

"కీప్ టాకింగ్."

"ఆయన మేడమీద తన గదిలోంచి కిందకు వచ్చి, ముందు తలుపు తోసుకొని, ఆ తర్వాత బయటకు వెళ్ళి, గేటు కూడా తీసుకొని, రోడ్డెక్కారు. అప్పుడాయన్ని ఇంట్లో ఎవరూ చూడలేదు. ఆయన అక్కడ్నుంచి మెయిన్ రోడ్డు మీదుగా కాకుండా, అంత రాత్రివేళ జనసంచారం వుండదని వెనుక వీధులగుండా నడిచివచ్చారు. అందుకే దారిలో ఎవరికంటా పడలేదు. లేకపోతే దక్కేవారేమో—విధి అలా వ్రాసివుంది."

"ప్రొసీడ్!"

"స్టాప్ యువర్ బ్లడీ ప్రొసీడ్!"

"యూ గో ఆన్ విత్ యువర్ ఫన్నీ థియరీ!"

"ఆల్ రైట్, ఆ విధంగా ఆయనిక్కడకి చేరుకున్నారు. ఇక్కడ కూడా ఆయన్ని ఎవరూ చూడలేదు. దీపాలులేవు. ఆ రాత్రి చంద్రుడు లేడు. అప్పుడాయనక్కడాగి; నీళ్ళు తాగాలనుకునో, లేక ముఖం కడుక్కో-

వాలనుకునో, లేక అసలు ఏ ఉద్దేశ్యము లేకుండానే మెట్లు దిగివుండాలి. అప్పుడు కాలుజారి, తూలి కిందపడి, దొర్లుకుంటూ వెళ్ళి సీట్లో పడ్డారు. ఊతరాదు. పైగా అరవటానికి మెలకువ వచ్చి వుండదు. ఏ మెట్టుకో తల కొట్టుకొని స్పృహ తప్పి వుంటుంది. అంతే—మునిగి పోయారు. అది ఆక్సిడెంటల్. అర్థమైందా? దీన్ని మీరింకా హత్యగా ఎలా నిరూపిస్తారో నా కర్థంగావడం లేదు—" ఆపి పెద్దగా నవ్వాడు సర్కిల్.

"మీరు నవ్వండి. ఇన్స్పెక్టర్ జనం చూస్తారు!" అరిచాడు లాల్ అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోతూ. కారెక్కి స్టార్టు చేసి జాన్ని పిల్చాడు. జాన్ వచ్చి కూర్చున్నాక వెంటనే పోనిచ్చాడు.

వెళ్ళిపోతున్న డిటెక్టివ్లని చూసి ఇన్స్పెక్టర్లు హేళనగా నవ్వసాగారు.

డిటెక్టివ్లు కొంతదూరం నిశ్శబ్దంగా ప్రయాణించారు. అప్పుడు జాన్ జేబులోంచి ఆ గొలుసును తీశాడు.

"పార్టనర్!" అన్నాడు దాన్ని లాల్ కళ్ళ ముందు వూపుతూ, "ఈ గొలుసు—ఏ భామామణి పాదపద్మము నుండి రాలిన పుప్పొడి రేణువో కదా!"

లాల్ తలూపాడు, "ఆ పాదపద్మం కొరకు భామామణుల్ని ఆదేపనిగా చూడకు ఇక్కడి వాతావరణం నీకు పడదు."

"ఏమవుతుంది?"

"రాలుతాయి."

"ఏమిటవి?"

"పళ్ళు మైడియర్ పార్టనర్, యువర్ టీత్."

"వెల్, అయితే ఈ గొలుసు ఎవరిదంటావు? దీన్ని

చూస్తే ఆ స్త్రీ డబ్బుగలదనిపిస్తోంది. కాని చెరువు ప్రాంతాల ఎవరూ డబ్బుగలవాళ్ళు నివశించడంలేదు. ఎవరక్కడ ప్రత్యేకంగా వెళ్ళి దీన్ని పోగొట్టుకున్నారు?"

"సరళ కాళ్ళకి నువ్వు గొలుసులు చూశావా?"

"లేదు. ఒక గొలుసు పోతే ఒంటికాలికి గొలుసుతో తిరుగుతారా? కాదు, ఆమెకు ఈ గొలుసులో అలవాటు లేదు."

"రాజేశ్వరి?"

"అలా చెప్పు బాగుంది! ఆమె మేకప్ చూస్తే తప్పక ధరిస్తుందనిపిస్తుంది.... లెట్స్‌గో, వెళ్ళి అడుగుదాం!"

"ఈ వేషంలోనా? ముందు హోటల్ కెళ్దాం. నువ్వు బట్టలు మార్చుకో. తర్వాత ఆమె దగ్గరికెళ్దాం."

6

హోటల్ కి వచ్చిన డిటెక్టివ్‌లని చూసి కౌంటర్‌లోని వ్యక్తి అన్నాడు. "సార్, ఇందాక మీకు ఫోన్ వచ్చింది. సరళ గారట, మిమ్మల్ని అడిగారు. లేదని అంటే వచ్చిన వెంటనే ఇంటికి రమ్మని చెప్పమన్నారు."

"ఆమె ఎలా మాట్లాడింది?" అన్నాడు లాల్.

"కంగారుగా....చాలా భయంగా!"

డిటెక్టివ్‌లు ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు. జాన్ పైకి పరుగెత్తి అయిదు నిమిషాల్లో దుస్తులు మార్చుకొని వచ్చాడు. తిరిగి కారెక్కి బయల్దేరారిద్దరూ.

"ఏం జరిగివుంటుంది... సుధీర్ వచ్చాడా?" అన్నాడు జాన్.

లాల్ మాట్లాడలేదు. అతివేగంగా డ్రైవ్ చేశాడు.

పదినిముషాల్లో రావ్ ఇంటి ఆవరణలో కారు దిగారు. అక్కడ పోలీసు జీపువుంది. వరండాలో ఇన్స్పెక్టర్లు కనిపించారు....

వేగంగా వాళ్ళని చేరుకున్నారు. వాళ్ళు నిప్పులు కురిపిస్తూ చూశారు. సర్కిల్ అన్నాడు ఎగతాళిగా, "వచ్చారా? రండి, రండి! మీ కోసమే చూస్తున్నాం! అంతా మీ చలవే, జంటిల్ మెన్!"

"ఏం జరిగింది, ఇన్స్పెక్టర్?" లాల్ అన్నాడు కోపంగా.

"ఏం జరిగిందా! జరగని హత్యని పరిశోధిస్తామని వుబలాటపడ్డారు....ఇప్పుడు నిజంగానే హత్య జరిగింది!"

"ఎవరి హత్య, ఇన్స్పెక్టర్?"

"ఇంకెవరిది! రాజేశ్వరిది! తెలియనట్లు మాట్లాడకండి! మీకంతా తెలుసు! పథకం ప్రకారం పనులు జరిపిస్తున్నారు! క్లయింట్ తో కుమ్మక్కయి కుట్రలు చేస్తున్నారు! మీ క్లయిమాక్స్ దగ్గర పడిందిప్పుడు! మీ జాట్టు చేతికి చిక్కిందిపుడు! వెళ్ళి జీపెక్కి కూర్చోండి, కమాన్—"

"పార్టనర్, షాక్ ట్రీట్ మెంట్" జాన్ అన్నాడు.

లాల్ తలూపాడు. జేబులోంచి కవరుతీసి సర్కిల్ కిచ్చాడు.

సర్కిల్ ఇన్స్పెక్టర్ దాన్ని విప్పి చదివాడు. హఠాత్తుగా అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు. ముఖం వివర్ణమైంది. కంగారుగా డిటెక్టివ్లని చూశారు. వెంటనే అతని కళ్ళలో అభిమానం పెల్లుబికింది. మెరుపు వేగంతో కరచాలనం చేశాడు—

"ఏమి అదృష్టం! ఏమి అదృష్టం! గ్లాడ్ టు మీటూ్య

మిస్టర్ లాల్! గ్లాడ్ టు మీటుయ్యూ మిస్టర్ జాన్! అయాం వెరీ గ్లాడ్! మిమ్మల్ని కలుసుకోడం మిక్కిలి ఆనందంగా వుంది! మీ గురించి విన్నాను చాలా! బలే స్నేహంగా వుంటారు మీరిద్దరూ! వుండవలసినవారు, జాతికి అవసరం! మీతో కలిసి పనిచేసే భాగ్యం ఎప్పు డెప్పుడా అని ఎదురుచూశాను! అదిప్పుడు లభించింది! నాకిప్పుడు వెరీ హేపీగావుంది!"

"నాకూ అలాగేవుంది—" అన్నాడు లాల్.

"కానీ మీరీ విషయం ముందే ఎందుకు చెప్పలేదు?" మోహన్ అడిగాడు అమాయకంగా.

"మీతో సరసం మాకు సరదాగా తోచింది" చెప్పాడు జాన్.

"స్నేహితులం మనం!" సర్కిల్ మరోసారి చెయ్యి కలిపాడు, "మోహన్! రాత్రి స్నేహితులకి విందు!"

"ఎంత భాగ్యం, సార్!"

"ముందు శవం" అన్నాడు లాల్.

సర్కిల్, లాల్ నడుము చుట్టూ చెయ్యివేశాడు, "పదండి! మీ కోసమే నిరీక్షిస్తున్నాం!"

అంతా కలిసి ఇంట్లోకి నడిచారు. మోహన్ అమాయకంగా అడుగుతున్న ప్రశ్నలకి జాన్ బవాబులు చెపుతున్నాడు. హాల్లో సరళ ఏడుస్తూ కూర్చునుంది. ఆమె ప్రక్కన సురేష్ వున్నాడు. సోఫా వెనుక సూరిపండు నిల్చున్నాడు.

లాల్ని చూసి సరళ లేచిరాబోయింది. లాల్ వారిస్తూ కూర్చోమన్నాడు. అందరూ ఇంటి వెనుక నడిచారు. సర్కిల్ బాత్రూంవైపు దారితీశాడు. అక్కడొక కానిస్టేబిల్ వున్నాడు.

"స్నానానికి వెళ్ళినప్పుడు లోపలవుండి పొడిచాడు" అన్నాడు సర్కిల్, బాత్ రూం తలుపు తెరుస్తూ.

"ఎవరు?" అన్నాడు లాల్ లోపలికి చూస్తూ.

ఆమె గచ్చుమీద వెల్లకిలా పడివుంది. ఆమె నోట్లో టవల్ కుక్కబడివుంది. కళ్ళు వెలికి వచ్చాయి. చేతులు పిడికిళ్ళు కట్టుకున్నాయి. ఆమె గుండె ప్రాంతాల రెండు కత్తిపోట్లున్నాయి. రక్తం నేలమీద విశాలంగా మడుగు కట్టింది.

"సుధీర్!" అన్నాడు సర్కిల్ లాల్ ప్రశ్నకు బవాబుగా.

"ఎవరన్నారు?" అన్నాడు లాల్ మామూలుగా.

"నూరిపండు చెప్పాడు—అతను చూశాడట. అప్పుడు సుధీర్ బాత్ రూంలోంచి వచ్చి పరిగెడుతున్నాడు, పెరటి తలుపు దగ్గరికి నూరిపండు పిల్చినా ఆగకుండా తలుపు తీసి పారిపోయాడు వీధిలోకి. కానీ వీధిలో అత న్నెవరూ చూడలేదంటున్నారు. కానిస్టేబిల్స్‌ని పంపాను. గాలిస్తున్నారు."

"ఎంత సేపయింది?"

"అరగంటయింది, అంతే. డాక్టర్‌కి ఫోన్ చేశాను. ఆతనొచ్చాక శవాన్ని తొలగించి బాత్ రూంని సీలు చేస్తాం. విజయవాడనుంచి ఎక్స్‌పర్ట్స్ వచ్చాక ఎవిడెన్స్ సేకరిస్తాం, వేలిముద్రలు వగైరా."

"హత్యాయుధం దొరికిందా?"

"పట్టుకెళ్ళిపోయాడు."

"వెల్, ఈసారి పోస్టుమార్టమ్ సక్రమంగా జరుగుతుందనుకుంటాను."

"జరుగుతుంది. ఇది ప్లెయిన్ మర్డర్. ఓపెన్ మర్డర్.

శవాన్ని ఈ రాత్రి హాస్పిటల్ లోవుంచి తెల్లారి పోస్టు మార్టమ్ జరుపుతాం. మీకు తెలుసు, రాత్రివేళ పోస్టుమార్టమ్ జరపకూడదు."

"తెలుసు," అన్నాడు లాల్, జాన్ తో దూరంగా కదుల్తూ, "ఆ గొలుసు ఏది? ఇలా ఇవ్వు."

"దేనికి?" అన్నాడు జాన్, దాన్ని తీసిస్తూ.

లాల్ దాన్ని వూపుతూ చూపించాడు, "ఈ హత్యకు ప్రేరణ ఈ గొలుసు. ఇది మనకి దొరికినట్లు ఎవరికో తెలిసింది. ఈమె నోరు మూసేశారు. నువ్వెంటనే వెళ్లు! చెరువు దగ్గర సాయంత్రం మనల్ని కనిపెట్టిందెవరో తెలుసుకో. మనమీద ఎవరు గూఢచారత్వం నెరపుతున్నారో కనుక్కో!"

జాన్ తలూపాడు, "కానీ ఈ కమెడియన్స్ సుధీర్ ని ...."

లాల్ ఇన్స్పెక్టరవైపు చూశాడు. "ఆ కమెడియన్స్ అలాగే అంటారు. నేను వాళ్ళ థియరీని పరిశీలిస్తాను. నువ్వు నా థియరీ సంగతి చూడు."

జాన్ తలూపి కదిలాడు.

లాల్ హాల్లోకి నడిచాడు. అప్పుడే డాక్టర్ హడావుడిగా వస్తూ ఎదురయ్యాడు.

"ఓహ్, ఈ ఇంట్లో ఏం జరుగుతోంది! ఏమిటీ వైచిత్రి?"

"వైచిత్రి కాదు, విపరీతం అనండి" సవరించాడు లాల్.

డాక్టర్ ముఖం నిస్తేజంగా వుంది. వెంటనే కదిలి వెళ్ళిపోయాడు.

లాల్ సురేష్ ప్రక్కన వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. సురేష్

తలెత్తి ఎర్రబారిన కళ్ళతో విషాదంగా చూశాడు.

"అయాం సారీ, సో సారీ...." లాల్ పరామర్శించాడు.

సురేష్ అన్నాడు ఆవేదనగా. "మీ రెందుకొచ్చారిక్కడికి, లాల్? మా నాన్న చావుని ఎందుకు కదిపి ఈ కలకలం సృష్టించారు? సరళ హైద్రాబాదు వెళ్ళడం వల్లనే సుధీర్‌కు తప్పించుకునే వీలుచిక్కింది. వాడిలా చేశాడు! నేను వూహించను కూడా లేదు. వాడిప్పుడు కత్తి కూడా పట్టుకెళ్ళాడంటే ఇంకెవరిమీదో కూడా కక్ష తీర్చుకుంటాడు!"

"మీరలా అనుకోకండి, సురేష్. మీ తమ్ముడిక్కడికి రాలేదు."

"సుధీర్ ఇక్కడికి రాలేదా?"

"నేను చూశాను అబ్బాయా, పారిపోతుంటే" నూరిపండు అన్నాడు.

"ఎలా చూశావు? ఎట్నుంచి? ముందునుంచా, వెనకనుంచా?" అడిగాడు లాల్.

"మొదట ముందునుంచి చూశాను, అబ్బాయా! అప్పుడు బాత్‌రూంలోంచి వస్తున్నాడు, చేతిలో రక్తంతో తడిసిన కత్తివుంది! నన్ను చూసి, నేను పిలుస్తున్నా ఆగకుండా పారిపోయాడు, పెరటి తలుపు తీసుకొని."

"కానీ వీధిలో ఎవరూ చూడలేదట....?"

"అప్పుడు వీధిలో యెవరూ లేరు, అబ్బాయా!"

"నువ్వెంత దూరం వెంటాడావు? అబ్బాయా అనకు నన్ను!"

"వీధి చివరిదాకా వెళ్ళాను, డికెష్టిగారూ. కనిపించ

లేదు."

"సుధీర్ వచ్చాడు, లాల్. ఇది వాడి పనే!" సురేష్ అన్నాడు.

లాల్ అతన్ని పరీక్షగా చూశాడు.

"మీ తమ్ముడు మీలాగే వుంటాడా, సురేష్?"

అతను వులిక్కిపడి చూశాడు. "ఎందుకలా అడిగారు?"

"సమాధానం చెప్పండి."

"అవును, మాకు చాలా దగ్గర పోలికలున్నాయి."

"ఆ గోడమీద ఫోటోలో మీ తల్లిదండ్రులు కదూ?"

"అవును."

"మీ రంగు, రూపురేఖలు తల్లిగారివి వచ్చాయి."

"అవును. నాకప్పుడు పద్దెనిమిదేళ్ళు, అమ్మ పోయినపుడు."

"ఆ సమయంలో మీరెక్కడున్నారు?"

"అమ్మ పోయినప్పుడా!"

"మీ ఆవిడ పోయినప్పుడు."

"ఓహ్, పైన గదిలో వున్నాను! మీరు కంగారు పెట్టేస్తున్నారు...."

"మీరక్కడ వున్నట్టు నిరూపించుకోగలరా?"

"నిరూపించుకోలేను."

లాల్, సూరిపండుని చూశాడు. "హంతకుడ్ని ఎలాంటి దుస్తుల్లో చూశావు?"

"ఆకుపచ్చ షర్టు, నల్లటి ప్యాంటు—డికెష్టి గారూ."

"మీరప్పుడు ఏ దుస్తుల్లో వున్నారు?" లాల్ అడిగాడు సురేష్ని.

"ఈ గుస్తుల్లోనే! ఇవి హంతకుడి రకం గుస్తులు కావు!"

సరళ చటుక్కున ముందుకి వంగింది. ఏదో చెప్ప బోతూ లాల్ సౌజ్ఞకి ఆగిపోయింది.

లాల్ జేబులోంచి పట్టా గొలుసు తీశాడు.

"ఈ గొలుసెవరిదో గుర్తుపట్టండి!" అన్నాడతను అందరికీ చూపిస్తూ.

సురేష్ కంగారుపడ్డాడు. సరళ కళ్ళు పెద్దవిచేసింది. నూరిపండు తటస్థంగా నిల్చున్నాడు.

"ఇది రాజీది!" సురేష్ అన్నాడు గట్టిగా.

"గుడ్, ఎంతకాలంనుంచి ఇది కన్పించడంలేదు?"

"ఏమో, నేను గమనించలేదు. కానీ ఇది ఆమెదే! ఎక్కడ దొరికింది?"

"మీ నాన్నగారు పడిపోయినచోట, సురేష్. చెరువులో."

"చెరువు.... చెరువులోనా!"

"అవును, అక్కడికెలా వెళ్ళిందో చెప్పగలరా?"

"తెలీదు! ఆమె సాయంత్రాలు షికారు వెళ్తుంది.... బహుశా ఎప్పుడైనా...."

"ఐసీ....మీ తండ్రి చనిపోయిన రాత్రి మీరెక్కడున్నారు?"

"ఇంట్లోనే!"

"ఏం చేస్తున్నారు?"

"నిద్రపోతున్నా!"

"మధ్యలో లేవలేదా....?"

"ఎందుకు? ఆ రాత్రి నాకెందుకో గాఢంగా నిద్ర పట్టేసింది."

"ఎందుకు పట్టింది?"

"తెలీదు! తల దిమ్మెక్కినట్లనిపించింది ... పగలు బాగా అలసిపోయానేమో."

లాల్ అతన్నే చూస్తూండిపోయాడు కాసేపు. అప్పుడు డాక్టర్, ఇన్స్పెక్టర్లు హడావుడిగా వచ్చి లాల్ దగ్గర సెలవు తీసుకొని, శవంతో వెళ్ళిపోయారు బయటికి. సురేష్, సూరిపండు కూడా వాళ్ళని అనుసరించారు.

లాల్ సరళ వైపు తిరిగాడు చటుక్కున "వెల్, మీరేం చెప్పదల్చుకున్నారిందాక?"

"సూరిపండు అబద్ధం చెప్పాడు!" అందామె వెంటనే.

"ఏం చెప్పాడు?"

"మావారికి నల్ల ప్యాంటు వుందిగానీ, ఆకుపచ్చ షర్టు లేదు!"

"లేదా?"

"లేదు.... లేనే లేదు!"

ఫోన్ మ్రోగింది హఠాత్తుగా. లాల్ వెళ్ళి రిసీవ రెత్తాడు.

"యస్, జాన్?"

"సూరిపండు సాయంత్రం అయిదు గంటలకి చెరువు దగ్గర టీ కొట్లో వున్నాడు."

"వెరీ వెల్, పార్టనర్!"

"నేను ఒడ్డుకి రాగానే అది చూసి కంగారుగా వెళ్ళిపోయాడట."

"వండర్ఫుల్! అతనిక్కడే వున్నాడు, నువ్విక్కడ కొచ్చి నిఘా వుంచు!"

ఫోన్ పెట్టేసి సరళ చెయ్యి అందుకున్నాడు.
"మీతో ఏకాంతంలో మాట్లాడాలి. పైకెళ్దాం, రండి!"

ఆమె లాల్‌తో మేడమీదకి వురికింది. లాల్ ఒక గదిలోకి వెళ్ళి కిటికీ తెర ప్రక్కకు లాగి బయటకు చూశాడు. కింద జీపులోకి వాళ్ళు శవాన్ని ఎక్కిస్తున్నారు. సురేష్ మోహన్‌తో ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు. ఓ ప్రక్కగా, వెలుతురు లేనిచోట నిల్చున్నాడు డాక్టర్. నూరిపండు నెమ్మదిగా కదిలి అతన్ని సమీపించాడు. ఇద్దరూ బాగా చేరువయ్యారు. క్షణకాలంలో ఒక వస్తువు చేతులు మారింది చీకట్లో. అది నూరిపండు జేబులోకి వెళ్ళింది. వెంటనే వాళ్ళిద్దరు విడిపోయారు....

లాల్ తెర లాగేశాడు.

7

"వెల్, మీకా గురక ఎలా వినిపించింది?" అడిగాడతను, సరళ వైపు తిరిగి.

"అంటే?" అందామె అర్థంగాక చూస్తూ.

"అది మీ మామగారిదేనా?"

"అవును, అది మామయ్యదే!"

"ఎంత సేపు విన్నారు?"

"ఒక అరనిమిషంపాటు....కానీ స్పష్టంగా విన్నాను. అది ఆయనదే!"

"మధ్యాహ్నం మీరూ రాజేశ్వరి ఎందుకు అరుచుకున్నారు?"

"ఆమె నాకు పేర్లు పెడుతోంది! ఆయన వచ్చి లాక్కెళ్ళి పైన గదిలో బాగా తిట్టారు. ఆ తర్వాత ఏం జరగలేదు."

"వెల్, జాన్ నా కోసం ఫోన్ చేస్తే డాక్టర్ ఇంటికి వెళ్ళానని చెప్పమనండి."

"డాక్టర్ ఇంటికా!" అందామె అయోమయంగా.

లాల్ ఆమె భుజంమ్మీద చెయ్యివేసి తట్టాడు. ఆమె కళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూశాడు, "భయపడకండి మీ వారు ఏమీ చెయ్యలేదు. వాళ్ళు పూరికే నింద వేస్తున్నారు. ఈ హత్య గురించి తెలిస్తే ఆయనెక్కడున్నా తప్పక తిరిగొస్తారు."

"మీరు లేకపోతే నేనేం చేసేదాన్నో వూహించలేను లాల్. మీరున్నారన్న తలంపుకే నాకు ధైర్యం చిక్కుతోంది ..." అందామె కృతజ్ఞతగా.

లాల్ మరోసారి తట్టాడు. "గుడ్, నిర్భయంగా వుండండి. నేను డాక్టర్ ఇంటికి వెళ్ళినట్టు ఎవరికీ చెప్పకండి, జాన్‌కు తప్ప."

లాల్ క్రిందకు దిగివచ్చి ఆవరణలో కారు దగ్గరికి నడిచాడు. అప్పటికి జీపు వెళ్ళిపోయింది. అక్కడెవరూ లేరు. కారులోంచి మారుతాళాలు తీసుకొని, ఓసారి చుట్టూ చూసి, గేటుతీసుకొని వేగంగా రోడ్డెక్కాడు. వీధి తలుపు దగ్గర వెనకనుంచి అరుపు విన్పించింది.

"యూ పార్ట్‌నర్!"

ఆగిపోయి వెనక్కి చూశాడు. జాన్ చీకట్లోంచి కదిలివచ్చాడు.

"యస్, పార్ట్‌నర్?" లాల్ అన్నాడు.

"ఎక్కడికి జారుకుంటున్నావ్, రెండు కాళ్ళమీద?"

"బ్రేక్ న్యూస్, సూరిపండు, డాక్టర్‌లమధ్య వస్తుమార్పిడి జరిగింది. డాక్టర్ దాత, గ్రహీత సూరిపండు, భావం సువ్యర్థం జేసుకో."

"బ్రదర్! పాపం బద్దలైంది కదూ?"

లాల్ తనెక్కడికి వెళ్తున్నదీ చెప్పి కొన్ని సూచన లిచ్చి బయల్దేరాడు.

దార్లో ఇద్దరు ముగ్గుర్ని కనుక్కొని ఇరవై నిముషాల్లో డాక్టర్ గృహప్రవేశం చేశాడు, మారుతాళాలతో. డ్రాయింగ్ రూంలో లైటు వేసి కూర్చుని, టేబిల్ మీద ఫోన్ అందుకున్నాడు. డైరెక్టరీ తిరగేసి ఒక నెంబర్ డయల్ చేసి, "హలో, సివిల్ హాస్పిటల్?" అన్నాడు.

"యస్, ఎవరు కావాలి?" అంది అవతలి ఆడ గొంతు.

"డాక్టర్ ఏం చేస్తున్నారు?"

"బిజీగా వున్నారు, ఇప్పుడే బాడీ వచ్చింది."

"పోలీసులున్నారా?"

"సర్కిల్ గారున్నారు."

"ఫోనందుకోమనండి!"

సర్కిల్ లైనులోకొచ్చి అన్నాడు, "హలో ఎవరు మీరు?"

"నేను లాల్ ని, ఇన్స్పెక్టర్. డాక్టర్ని అక్కడ కొంతసేపు ఆపగలరా?"

"ఎందుకు? మీరెక్కడున్నారు?"

"తర్వాత చెప్తాను. నేను తిరిగి ఫోన్ చేసేవరకు అత న్నక్కడ ఆపండి."

ఫోన్ పెట్టేసి లాల్ లేచాడు. ఫ్రిజ్ దగ్గరికెళ్ళి ఒక బీర్ బాటిల్ ఖాళీచేశాడు. ఉత్సాహం తెచ్చుకుని గదిని పరిశీలనగా చూశాడు. కుడివైపు షెల్ఫు దగ్గరికి నడిచాడు. దానిమీద స్టీరియో టేప్ రికార్డర్ వుంది. దాని మీట నొక్కి చూశాడు. 'ఇది మౌనగీతం....'

అంటూ సన్నగా మొదలైంది పాట. వింటూ కేసెట్ బార్‌లో కేసెట్లని పరిశీలించాడు. ఏదో తట్టినట్లయి పులిక్కిపడ్డాడు. వాటిని ఇక పరిశీలించడం విరమించుకుని తిరిగివచ్చి కూర్చున్నాడు.

అప్పుడు టేబిల్ సొరుగులాగి వెతకసాగాడు. అందులో అన్నీ ఏవో కాగితాలూ, మెడికల్ జర్నల్సూ కుక్కి వున్నాయి. అన్నీ కెలికి చూశాడు. ఒక డైరీ కన్పించింది. కానీ అది డైరీ కాదు, అందులో ఆత్మ కథ లేదు. పేజీలు తిరగేశాడు. ఏవో లెక్కలూ, నెంబర్లూ, చిరునామాలూ వున్నాయి. ఒకచోట ఆగిపోయాడు. ఆ పేజీల మధ్య ఒక చిన్న స్లిప్ వుంది. దాన్నందు కున్నాడు. అది రిజిష్టర్ లెటర్ పంపిన పోస్టల్ రశీదు. కపాడియా అనే పేరుతో కలకత్తా అడ్రసుకు వుంది.

ఆలోచిస్తూ ఇంకా పేజీలు తిప్పాడు.... ఒకచోట కపాడియా అడ్రసూ, ఫోన్ నెంబరూ వున్నాయి. పోస్టల్ రశీదుమీద తేదీ చూశాడు. మూడు నెలల క్రితానిది. చకచకా కింది సొరుగులాగి ఇంకా వెతికాడు. నిండుగా వున్న చిత్తుకాయితాల అడుగున ఒక కవరు దొరికింది. అందుకొని విప్పి చూశాడు. అతని ముఖం వెలిగింది. అందులో రెండు ఫోటో నెగెటివ్‌లున్నాయి. అవి రెండు భంగిమల్లో తీయబడ్డ బస్ట్ సైజు చిత్రాలు. వాటిని వెలుతురుకు పెట్టి రూపాన్ని చూశాడు. భూపతి రావ్.

నిమిషం తర్వాత అతను ఎక్స్చేంజికి ఫోన్ చేసి మాట్లాడసాగాడు. ఒక నెంబర్ ఇచ్చి కలకత్తాకు ట్రంకాల్ కోరాడు, డాక్టర్ జనార్దన్ తరపున. అర గంట పడుతుందన్నాడు ఆపరేటర్. డిస్కనెక్టు చేసి

సరళకు ఫోన్ చేశాడు.

"జాన్ ఇంకా రాలేదు, లాల్!" అందామె వెంటనే.

"నెవర్ మైండ్, మీ డాక్టర్ ఆ మధ్య ఊరు వెళ్ళాడా.... దూరప్రాంతాలకి?"

"వెళ్ళాడొకసారి, మూడు నెలల క్రితం, కలకత్తాకి. ఎందుకు?"

"దేనికి వెళ్లాడో తెలుసా?"

"తెలీదు."

"అతనికి హిందీ వచ్చా?"

"రాదు. మీరేం చేస్తున్నారక్కడ లాల్?"

"ఆలోచిస్తున్నాను సరళ, మర్డర్ ప్లాట్."

8

ఆ ఆకారాన్ని చూసి జాన్ నిదానంగా లేచి నిల్చున్నాడు, ఆ ఇంటి అరుగుమీద నుంచి. ఆ ఆకారం పెరటి తలుపు తీసుకొని వీధిలోకి వచ్చింది. ఓసారి అటూ ఇటూ చూసి చటుక్కున ఎడమవైపు తిరగి సాగి పోయింది వీధిలో, చంకలో చిన్న మూటతో.

జాన్ దాన్ని కొంతదూరం పోనిచ్చి అప్పుడు అనుస రించాడు. మూటని భద్రంగా పట్టుకుని నడుస్తోంది. తల తిప్పకుండా ఆ చీకటి వీధిలోముక్కు సూటిగా సాగి పోతోంది. అప్పుడు జాన్ని కంగారుపెట్టేస్తూ చాటు నుంచి హఠాత్తుగా మరో ఆకారం వూడిపడి, మొదటి ఆకారం వెనుక నడవ సాగింది....

జాన్ తేరుకుని, పరిస్థితిని తెలుసుకుని, ఆ రెండు ఆకారాల్నీ కలిపి జాయింటుగా వెంటాడసాగాడు. అలా పోతూ మొదటి ఆకారం అకస్మాత్తుగా లైట్లున్న వీధి రావడంతో, ఠక్కున ఆగిపోయి వెనక్కి చూసింది.

మొదటి ఆకారం తడబడి గోడకతుక్కుంది. జాన్ అక్కడే చెత్తకుండీ చాటున చతికిలబడ్డాడు.

తిరిగి మొదటి ఆకారం వెలుగువున్న వీధిని మెరుపులా దాటేసి చీకట్లోకి వెళ్ళిపోయింది. రెండో ఆకారం కొంత వ్యవధి ఇచ్చి బయల్దేరింది. ఆ తర్వాత జాన్ బయల్దేరాడు.

అలా ఇరవై నిముషాలు సాగిన నడక ఊరవతల చెరువును దాటేసి పొలాల్లోకి, అక్కడ్నుంచి ఆపైన చెరుకు తోటల్లోకి వెళ్ళి అంత మొంది....అక్కడంతా చిమ్మచీకటిగా, నిర్మానుష్యంగా వుంది....

• • •

“యస్, మిస్టర్ కపాడియా?” లాల్ అన్నాడు, ఆపరేటర్ పరిచయం చేశాక.

అవతలి కంఠం అంది హిందీలో, “యస్, నేను కపాడియాని.”

“నేను డాక్టర్ జనార్ధన్‌ని, శ్రీనగర్ నుంచి మాట్లాడుతున్నాను, ఆంధ్రా” అన్నాడు లాల్ ఇంగ్లీషులో.

“డాక్టర్ జనార్ధన్? అంటే....?” అంది అవతలి కంఠం కూడా ఇంగ్లీషులో.

లాల్ నెమ్మదిపడ్డాడు. “గుర్తులేనా? మిమ్మల్ని కలకత్తాలో కలిశాను, మూడ్నెల్ల క్రితం? తిరిగివచ్చి ఫోటోలు కూడా పంపాను.”

“ఓహ్, మీరా! గుర్తొచ్చారు....ఎందుకు ఫోన్ చేశారిప్పుడు?”

“ఆ ఫోటోలేంచేశారని అడుగుతున్నాను కపాడియా!”

"అదేమిటి జనార్ధన్, మీ పని చేసిపెట్టాను కదా! నే పంపిన పార్సిల్ మీకు అందినట్టు కూడా రశీదు ముట్టింది. మీరు తృప్తిచెందిన డబ్బు కూడా పంపారు."

"ఏ పార్సిల్ గురించి మాట్లాడుతున్నారు మీరు, కపాడియా? నాకు రెండు అందాయి."

"రెండు అందాయా? ఏమిటది, జనార్ధన్! నేనొక్కటే కదా పంపింది, విగ్గూ మాస్కూ కలిపి ఒకే ప్యాకింగ్ లో?"

లాల్ కళ్ళు విశాలమయ్యాయి, "మీరు నాకు విగ్గూ మాస్కూ పంపారా!"

"మరేమిటనుకున్నారు? విగ్గూ మాస్కూ!"

"అయితే అవి డాక్టర్ కి అందే వుంటాయి."

"వాట్!"

"సారీ, నేను డాక్టర్ జనార్ధన్ని కాను."

లైను కట్ చేసి లాల్ హాస్పిటల్ కి ఫోన్ చేశాడు. "ఇన్స్పెక్టర్, మీరు వెంటనే డాక్టర్ తో అతనింటికి రండి!" అన్నాడతను సర్కిల్ తో.

• • •

జాన్ ఆ చోద్యాన్ని ఆసక్తిగా గమనించాడు.

మొదటి ఆకారం అక్కడ మూటకింద పెట్టి కూర్చుంది. రెండో ఆకారం పాదలమాటున నక్కి చూస్తోంది. కొద్దిక్షణాల తర్వాత హఠాత్తుగా గాలిలో కిరసనాయిలు వాసన సోకింది. ఆ వెంటనే మొదటి ఆకారం దగ్గర చిన్న మంట వెలిగింది.... అప్పుడు రెండో ఆకారం ఒక్క వుదుటున వెళ్ళి మొదటి ఆకారంమీదపడి, పక్కకు తోసేస్తూ మూట నందుకోబోయింది. కానీ మొదటి ఆకారం ప్రతిఘటించి, తన బలిష్టమైన

హస్తాలతో ఊపిరాడకుండా చేసింది. రెండో ఆకారం గావుకేక వేసింది.

జాన్ అప్పుడు పరుగున వెళ్ళి, చేతులతో మట్టితీసి మంట నార్పసాగాడు. మొదటి ఆకారం అదిమాని అతనిమీద వచ్చిపడింది. జాన్ కాలితో పొట్టలో లాగిపెట్టి తన్ని, వెల్లకిలా పడేసి మీద కూర్చున్నాడు. "కోపిష్టి! నువ్వింత పాపిష్టివా!" ఆశ్చర్యం ప్రకటించాడతను.

రెండో ఆకారం మూట ఎత్తుకు పరిగెత్తసాగింది.

"సుధీర్! ఆ మూట పడేసి పోలీసుల్ని పిలవండి!" అరిచాడు జాన్, నూరిపండుని ఎడాపెడా పిడికిళ్ళతో బాదేస్తూ.

9

"ఆహ్, కమాన్! మిస్టర్ జనార్దన్, కమాన్!" లాల్ ఆహ్వానించాడు అతన్ని నవ్వుతూ.

డాక్టర్ గాభరాపడి చూశాడు, "మీరు-మీరిక్కడేం చేస్తున్నారు?"

సర్కిల్ ఇంకా కలవరంగా చూశాడు.

లాల్ నవ్వాడు మళ్ళీ. "సిడవున్" అన్నాడతను సిగరెట్ ముట్టించుకుంటూ, "మీతో చాలా మాట్లాడాలి. ఇన్స్పెక్టర్, ఇప్పుడు మీకంతా అర్థమవుతుంది. రావుగారి చావు ఆక్సిడెంటల్ కాదని మీరిప్పుడు నమ్ముతారు.... ఆయన కోడలి హంతకుడెవరో కూడా తెలుసుకుంటారు."

సర్కిల్ కూర్చుని తలూపాడు. డాక్టర్ స్తబ్దుడై చూస్తున్నాడు టేబిల్ మీది వస్తువుల్ని.

లాల్ ఆ నెగెటివ్‌లని అందుకున్నాడు, "డాక్టర్, మీరు చాలా పకడ్బందీగా పథకం నడిపారు....మీరు వున్న రోగాల్ని నయం చేస్తారే తప్ప లేని రోగాల్ని వున్నట్లు ప్రజల్లో ప్రచారం చేస్తారని ఎవరూ అనుమానించే అవకాశంలేదు. మీ ప్రయోజనాల కోసం మీరేమైనా చేస్తారు. మీ క్లయింట్స్‌ని మభ్యపెడతారు, వంచిస్తారు, ద్రోహమూ చేస్తారు .... అందులోనూ మీ ప్రయత్నాలకు క్లయింట్ తరఫు వ్యక్తుల నుండి ప్రోత్సాహం కూడా వుంటే ఇంకా చెప్పేదేముంది?"

"ఏమిటి మీరు వాగుతున్నారు? ఇన్స్‌పెక్టర్! ఇంకా చూస్తారేమిటి? ఈ ఆగంతకుడ్ని...." డాక్టర్ రెచ్చిపోయి మెరుపులా లేచి, తన బలిష్టమైన హస్తంతో లాల్‌ని కొట్టబోయాడు.

లాల్ ఆ హస్తాన్ని మధ్యలో ఆపి, ఒడిసిపట్టుకొని, ఎడంచేత్తో అతని ముఖంమీద చాచి కొట్టాడు.

"మానర్స్. బిహేవ్ మానర్స్."

సర్కిల్ నిశ్చేష్టుడయిపోయాడు. డాక్టర్ ముఖం పట్టుకొని బాధపడుతున్నాడు. అతను మళ్ళీ తిరగబడలేదు.

లాల్ సిగరెట్ దమ్ములాగి సర్కిల్ వైపు తిరిగాడు,

"ఇన్స్‌పెక్టర్, ఈ నెలరోజులూ మీ మధ్య మీ ప్రజలమధ్య తిరుగుతున్న హంతకుడ్ని కనిపెట్టలేకపోయారు... ఈ డాక్టర్ మీరనుకుంటున్నట్టు ప్రజల పాలిట దేవుడు కాడు, దేవాంతకుడు. రెండు హత్యలు చేశాడు. ఆస్తిని కబళించాలని చూశాడు."

"నాకాశ్చర్యంగా వున్నాయి లాల్, మీ మాటలు."

"ఈ నెగెటివ్స్‌ని చూడండి. ఇక్కడికెలా వచ్చా

యంటారు? ఇతనికేమిటి అవసరం? ఈ పోస్టల్ రశీదుని చూడండి. ఈ కపాడియా అనేవాడు ఒక, ఇంటర్నేషనల్ క్రూక్. ఎన్నో ఇంపర్సనేషన్, ఫ్రాడ్, చీటింగ్ నేరాలతో అనేకసార్లు జైలుకు వెళ్ళాడు. ఆ క్రిమినల్‌ని ఈ డాక్టర్ కాంటాక్టు చేశాడు కలకత్తాలో, మూడ్నెల్ల క్రితం...."

"ఎందుకు?"

"చెయ్యబోయే హత్యకు రంగం సిద్ధం చేయడానికి. ఆ హత్యను ఆక్సిడెంట్‌లా సృష్టించాలి. ఆ ఆక్సిడెంట్ కన్విన్సివ్‌గా వుండాలి. అది జరగటానికి దోహదంచేసిన పరిస్థితులు కూడా పటిష్టంగా వుండాలి .... అందుకే రావుగార్ని స్లీప్ వాకర్‌గా పుకారు లేవదీశాడు."

"పుకారా! లేవదీశాడా!"

"ఇతన్ని చూడండి! ఇతని ఒడ్డూపొడుగూ అన్నీ రావుగారితో సరిపోతాయి. లేనిదల్లా ఆయన రూపురేఖలు. అందుకోసం కలకత్తాలో ఈ కపాడియాని కలిసివచ్చి, రావుగార్ని రహస్యంగా రెండు ఫోటోలు తీసి, వాటిని పంపాడు. కపాడియా మాస్కుల తయారీలో సిద్ధహస్తుడు. డాక్టర్ పంపిన ఫోటోల ప్రకారంగా విగ్గూ మాస్కూ రూపొందించి పంపాడు.... ఇతను అందుకొని డబ్బు పంపాడు.

"ఇతని పథకంలో రాజేశ్వరి సహకారం వుంది. బహుశ వీళ్ళిద్దరు ప్రేమికులు. సూరిపండు కూడా వీళ్ళతో కలిశాడు. అంతా కలిసి తమ చేతనయినంత చిక్కించుకోవాలని చూశారు.

"ఈ డాక్టర్ అప్పుడా విగ్గూ మాస్కూ ధరించి రాత్రులు సంచరిస్తూ రావుగారి అనారోగ్యాన్ని

ప్రచారంచేశాడు, స్లీప్ వాకర్ గా.

"అలా అదేపనిగా చేయలేదు. తగిన వ్యవధి ఇచ్చి కేవలం రెండుసార్లు చేశాడు, అంతే. ప్రజల్లో ఇక రావుగారు స్లీప్ వాకర్ అనే భావం బలీయంగా నాటుకుంది... అటువంటి సమయంలో అనువు చూసి ఆ ఆక్సిడెంట్ సృష్టించి రావుగారిని అంతంచేశాడు."

డాక్టర్ కళ్ళప్పగించి చూస్తోంటే, లాల్ నవ్వి తిరిగి ప్రారంభించాడు.

"ఆ రాత్రి రాజేశ్వరి భర్తకి అతనికి తెలియకుండా నిద్రమాత్రలిచ్చి జారుకుంది. కుట్రదారులు బైట కలుసుకున్నారు. కార్యక్రమం నిర్ణయించుకున్నారు. అప్పుడు రావుగార్ని స్పృహ పోగొట్టి ఎత్తుకుపోయారు. బహుశ ఆ గది బాల్కనీవైపు కిటికీ అప్పుడు తెరిచివుండాలి.... అందులోంచి ప్రవేశించి రావుగార్కి క్లోరోఫాం చూపించారు. ఆయన తల వాల్చేయగానే మోసుకెళ్ళిపోయారు. అతి జాగ్రత్తగా, ఎవరికంటా పడకుండా, చెరువు దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి అందులో ఎత్తేశారు, చేతులు దులుపుకున్నారు, అంతే.

"ఆయన అదృశ్యం అప్పటికప్పుడు ఇంట్లో వున్నవాళ్ళకి (సుధీర్, సరళ) తెలియకుండా వుండటానికి గది లోపలినుంచి గడియపెట్టి, అక్కడ టేప్ రికార్డర్ వుంచి, కిటికీలోంచి జారుకున్నారు.

"ఆ టేప్ రికార్డర్ అంతకుముందే రహస్యంగా రికార్డ్ చేసి వుంచుకున్న ఆయన గురకను ప్రసారంచేసింది....

"అది విన్న సరళకుగానీ, ఆమె భర్తకుగానీ ఎటువంటి అనుమానం రాలేదు. అయితే టైమ్ ఎలిమెంట్ దగ్గర వీళ్ళు పొరపాటుచేశారు. అసలు దాన్ని విస్మ

రించారు. డాక్టర్ చెప్పిన మరణ సమయం 12-30—2-30ల లోపలే వీళ్ళు ఆ పని ముగించారు. ఆ పనికి వీళ్ళకు అరగంటలోపే పట్టింది. ఎందుకంటే, ఆ గురక కేసెట్ అరవై నిముషాలది. ఎలాగంటే అక్కడున్న కేసెట్లన్నీ అరవై నిముషాలవే. ఆ కేసెట్ వీటిలో ఒకటి.

“ఆ కేసెట్‌లో గురకను ఇరువైపులా రికార్డు చేసి వుంటే, వినిపించేటప్పుడు ఒకవైపు అంటే అరగంట మాత్రమే సాధ్యమవుతుంది. మళ్ళీ తిప్పివేయడానికి అక్కడెవరూ వుండరు. రాజేశ్వరి కూడా చెరువు దగ్గరకి వెళ్ళి ఆ కార్యక్రమంలో ప్రత్యక్షంగా పాల్గొన్నదని అక్కడ దొరికిన ఆమె గొలుసు చెప్తుంది....

“అందువల్ల అరగంటలోగా తిరిగివచ్చేసి కేసెట్‌ని తిప్పివేయాలి. ఇంట్లోవాళ్ళకి అనుమానం రాకుండా చూసుకోవాలి. అలాగే చేశారు. సూరిపండు గదిలో ప్రవేశించి దాన్ని తిప్పివేశాడు. అలా ప్రతి అరగంటకూ మారుస్తూనే వున్నాడు....గది బయట సుధీర్, సరళలు ఒకరి తర్వాత ఒకరు వచ్చివెళ్ళడం గమనించాడు. అప్పుడు రెండున్నరకి చివరిసారి సరళ వచ్చివెళ్ళినప్పుడు, మరికొంతసేపు చూసి, ఇక ఎవరూ రారని నిశ్చయించుకుని, రికార్డర్ కట్టేసి, తలుపు తెరిచిపెట్టి, క్రింద హాలు తలుపు కూడా తెరిచిపెట్టేసి, తన గుడిసెలోకి మాయమయ్యాడు టేప్ రికార్డర్‌తో.

“కానీ వుదయం ఈ డాక్టర్ మరణ సమయాన్ని ప్రకటించేటప్పుడు, రాత్రి గురకను ఎప్పటివరకు వినిపించారన్నది లెక్కలోకి తీసుకోకుండా; దాన్ని ఏఏ సమయాల్లో ఎవరెవరు విన్నారన్నది కూడా పట్టించుకోకుండా; చివరిసారిగా వాళ్ళు విన్న సమయాన్ని

కూడా దృష్టిలోకి తీసుకోకుండా; నిజాయితీగా నిజమైన మరణ సమయాన్ని డిక్లేర్ చేసి పుణ్యం కట్టుకున్నాడు.

"లేకపోతే, ఇన్స్పెక్టర్, ఆ గురక కేవలం తమ కార్యక్రమం చెడకుండా రక్షణగా ఉపయోగపడిందని మాత్రమేగాక; దాన్ని మరణ సమయం నిర్ణయించేటప్పుడు టైం ఎలిమెంట్ గా కూడా పరిగణించడం అవసరమని స్ఫురించివుంటే; ఆ మరణ సమయాన్ని రెండున్నర—నాల్గున్నరల మధ్య మార్చి చెప్పేవాడు. అప్పుడు సరళకు అనుమానమూ వచ్చేదికాదు, మేమిలా వచ్చేవాళ్ళమూ కాము కదూ డాక్టర్?"

డాక్టర్ పాలిపోయిన ముఖంతో పిరికిగా చూశాడు.

"కానీ ఇతన్ని మీరెలా అనుమానించారు?" అడిగాడు సర్కిల్.

లాల్ చిన్నగా నవ్వాడు, "ఇందాక నూరిపండుకి కేసెట్ అందిస్తోంటే...."

బయట వాహనాలాగిన చప్పుడైంది. లాల్ కిటికీలోంచి చూశాడు. కొందరు గబగబా లోపలికొస్తున్నారు. కొన్ని క్షణాల్లో గదిలోకొచ్చేశారు.

ఇన్స్పెక్టర్ మోహన్ అన్నాడు, "సర్, నూరిపండుని అరెస్టుచేసి లాకప్ లో వుంచాం. అతను నాశనం చేయబోయిన ఎవిడెన్స్ని స్వాధీనం చేసుకున్నాం."

"వెరీగుడ్!" అన్నాడు లాల్.

"ఏమిటా ఎవిడెన్స్?" సర్కిల్ అడిగాడు.

"ఒక జత బనియన్, లుంగీ; విగ్గూ మాస్కూ, టేప్ కేసెట్ ఒకటి, ఒక రక్తంతో తడిసిన కత్తి.... రాజేశ్వరిని తనే చంపినట్టు నూరిపండు ఒప్పుకున్నాడు."

జాన్, సరళ, సుధీర్, సురేష్లు వరుసగా వచ్చి

నిల్చున్నారు.

డాక్టర్ తల ఎత్తి అందర్నీ ఓ మారు చూశాడు. వెంటనే దించుకొని మౌనంగా వుండిపోయాడు కొన్ని క్షణాలు.... అప్పుడు హఠాత్తుగా చెప్పసాగాడు.

"అవును. నేనూ రాజేశ్వరి ప్రేమించుకున్నాం. దగ్గరయ్యాం. ఒకటయ్యాం. ఆమెకు భర్తంటే ఏమాత్రం గౌరవంలేదు. అతనికి ఎంతసేపూ డబ్బు లెక్కలు చూసుకోవడం తప్ప, ఆమె అచ్చటా ముచ్చటా తీర్చే తీరిక లేదు. ఈ నాలుగేళ్ళూ అతనితో ఆమె బాగా విసిగిపోయింది. నన్ను విడిచివుండలేని స్థితికొచ్చింది .... విడాకులు తీసుకోమన్నాను. అది కలిసి రాదంది. ఆ వచ్చే మనోవర్తితో తృప్తిపడలేనంది. పెద్ద ప్రణాళిక ఏదైనా చేపడితే తప్ప తగినంత మొత్తం చిక్కించుకుని బయటపడలేమంది.

"అప్పుడే ఈ పథకం ఆలోచించాం. ఆమె భర్తకు సంక్రమించే ఆస్తినంతా కైవసం చేసుకోవాలనుకున్నాం. రావుగారు విల్లురాయలేదు ఇంకా. ఏ నిమిషంలోనైనా వ్రాస్తే ఏఏ నిష్పత్తుల్లో ఎవరెవరికి ఏంచేస్తారో తెలీదు- అదీ దెబ్బే. అందువల్ల ఆయన విల్లు వ్రాయకుండానే వీలయినంత త్వరగా పోతే మంచిదనుకున్నాం. అప్పుడా ఆస్తి కుమారులిద్దరికే సంక్రమిస్తుంది. వాళ్ళిద్దరు చెరిసగం పంచుకుంటారు. అప్పుడు కొన్నాళ్ళు నిరీక్షించి, మరో ఆక్సిడెంట్ ఏదైనా కల్పించి ఆమె భర్తని కూడా తప్పించేస్తే, అతని వాటా ఆస్తిని సొమ్ముచేసుకుని ఇక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోవాలనుకున్నాం.

"కానీ పరిస్థితులు అనుకూలించలేదు, ఇలా రూపుదాల్చాయి. ఒక చిన్న టెక్నికల్ పాయింట్ రావుగారి

చావుని తిరగతోడింది. మీ ఒక్కొక్కటి కూపీ లాగుతోంటే, ఆమె పట్టాగొలుసువంటి సాక్ష్యాల్ని సేకరిస్తోంటే, ఆమె ఎక్కడ నోరు విప్పేస్తుందోనని జంకి ఆమెనే చంపుకనే అగత్యం ఏర్పడింది...."

సురేష్ ముఖం అవమానంతో ఎర్రబడి వుంది. అతను ఉద్రిక్తంగా వింటున్నాడు. అప్పుడు సుధీర్ అన్నాడు.

"అవును డాక్టర్, నాకు తెలుసు. మీ గుసగుసలు పకపకలు నేను విన్నాను. కానీ మీమధ్య ఇలాంటి వ్యవహారం వుంటుందన్న భావనే మనసులోకి రానీయలేక పోయాను. వదిన అంటే నాకెంత అయిష్టమున్నా ఆమెవి గురించి ఆలా అనుచితంగా ఆలోచించడం మంచిది కాదనిపించింది....

"కానీ నాన్న పోయాక పరిస్థితులు కొంతకొంత అవగతమవుతూ, సరళ అనుమానంతో కొన్ని సంగతులు నిర్ధారణ అయ్యాయి. అన్నయ్య నన్నిలా చేయడానికి స్వతహాగా పూనుకోలేదు. అతని లోభత్వాన్ని ఎరగావేసి రెచ్చగొట్టి నామీదకు ఉసిగొల్పారు. వదిన మాటంటే వేదవాక్కు అన్నయ్యకి. నన్నిలా నిర్బంధించి తనకే తెలియనిదేదో అనుభవించేద్దామనుకున్నాడు అన్నయ్య.

"ఈ సూరిగాడికీ ఇందులో పాత్ర వుందనిపించింది. మీ ఇద్దరితో అప్పుడప్పుడు చూసేవాడ్ని. మీ స్వంత విషయాల్లో వాడికి ప్రాధాన్యత ఏమిటా అనుకొనే వాడ్ని....వాడూ మీతో ముఠాకట్టాడనే అనిపించింది. సరళ హైద్రాబాదు వెళ్ళాక ఇక ఆగలేకపోయాను. నాకయిన జ్ఞానోదయంతో మీ చర్యల్ని కనిపెట్టాలనుకున్నాను. ఇక్కడ డిటెక్టివ్ ల ఆగమనం మీలో ఎలాటి రియాక్షన్ కల్గిస్తుందో చూడాలనిపించింది....ఈ

వుదయం పారిపోయి విజయవాడలోనే తిరిగాను. చీకటి పడుతోండగా ఇక్కడకొచ్చాను. ఇక్కడ వదిన హత్య జరిగింది. నా అనుమానం బలపడింది. సూరిగాడ్ని కనిపెట్టాను. వాడూ నా అనుమానం నిజంచేశాడు. పాపం మూటగట్టుకొని పెరటిదారిగుండా జారుకుంటోంటే ఊరవతలివరకు వెంటాడాను. అక్కడే ఈ డిటెక్టివ్ గారు సహాయంగా వచ్చి వాడ్ని తన్ని బంధించారు...."

సురేష్ చివాల్న తలెత్తి తమ్ముడి కళ్ళలోకి చూశాడు తీక్షణంగా. అతని కళ్ళు అకస్మాత్తుగా చెమర్చాయి. వున్నట్టుండి అమాంతంగా అతన్ని కావలించుకుని బైటికి తీసుకువెళ్ళాడు. అది చూసిన జాన్ కళ్ళు కూడా అప్రయత్నంగా చెమర్చాయి.

సరళ కదిలి లాల్ ప్రక్కగా వెళ్ళి నిల్చుంది. అతని చెయ్యి అందుకొని నిమరసాగింది కృతజ్ఞతతో....

లాల్ తలతిప్పి ఇన్స్పెక్టర్ వైపు చూశాడు, "వెల్, గో ఎహెడ్ అండ్ అరెస్ట్ హిమ్" అన్నాడతను, చిరునవ్వుతో సరళ చేతిని తప్పిస్తూ.

—: అయిపోయింది :—